

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

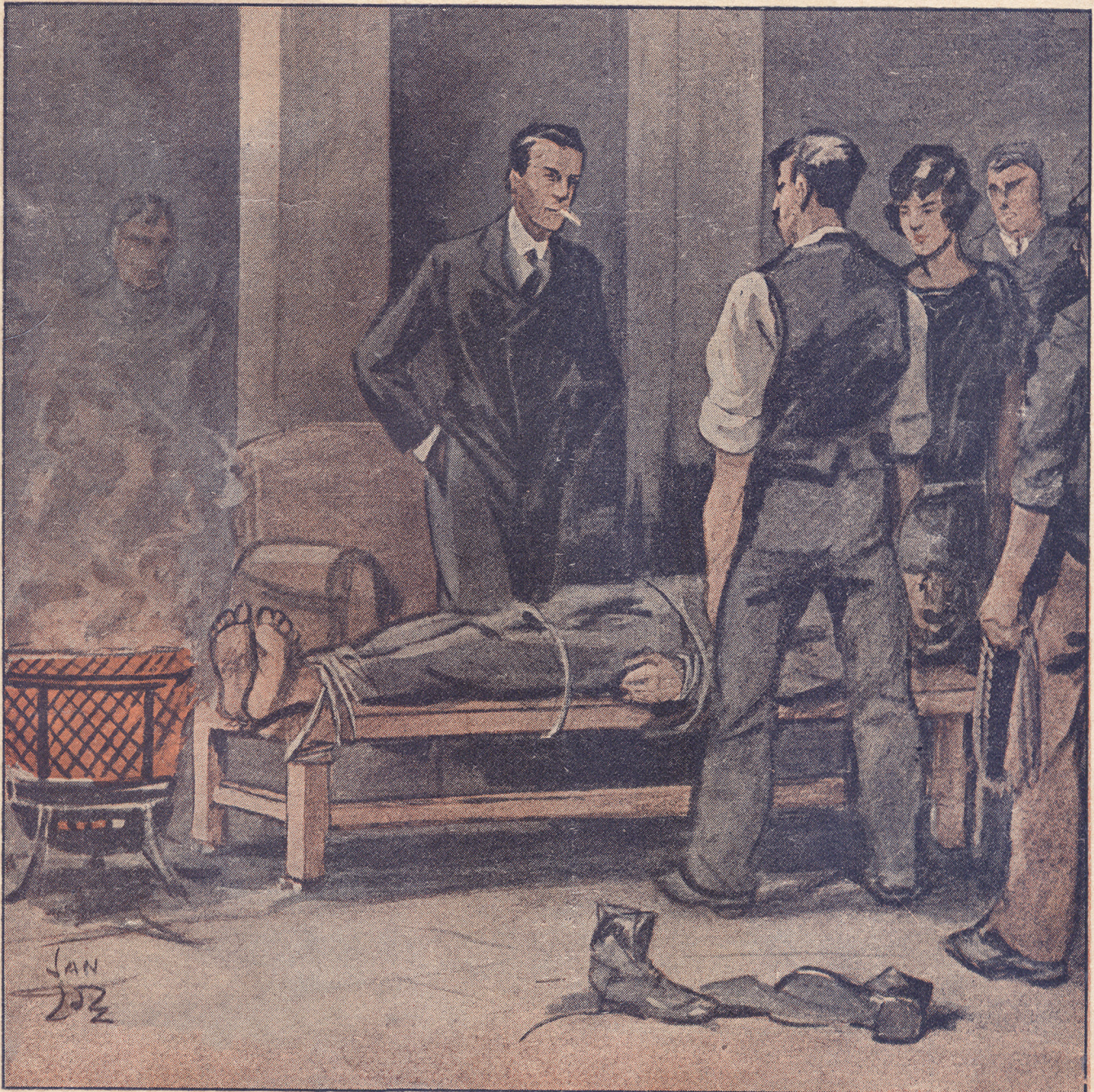
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 793

NUMMERO DERTIEN.

20 cent

Toen werd de bank zoo dicht bij het kolencomfoor geschoven, dat hij reeds aan zijn naakte voetzoolen de schroeïing van de kleine lekkende vlammetjes voelde.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

NUMMERO DERTIEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE ZAAK MUSTARD.

Wel zelden heeft een proces te Londen zooveel opzien gebaard als dat tegen „Mustard, cum cius”, en al betrof het slechts een smokkelzaak, toch overtrof het in belangrijkheid en spanning verreweg de meeste moordprocessen, die in den loop der laatste jaren door de Londensche rechters werden behandeld.

De Regeering maakte destijds juist een tamelijk ernstige crisis door en men sprak zelfs van een algeheelen ommekeer in het Kabinet, maar zelfs deze aangelegenheid bleek in de belangstelling van het publiek tijdelijk slechts in de tweede plaats in te nemen — misschien zelfs wel de derde, want in samenhang met het groote proces tegen Mustard was er nog een aanhangig gemaakt tegen een zekeren Pinkerton, die aan het hoofd had gestaan van een gevaarlijke bende, in het East End van Londen, bekend onder den naam van „De Roode Ster”.

Sedert onheuglijke tijden is er in Engeland gesmokkeld, nu eens drank, dan weer tabak, ten laatste bedwelmende middelen van allerlei aard, maar het geweldig bedrag, dat op een enkelen keer, en door slecht weinige mannen bij die denkwaardige gelegenheid door een motorboot aan drank, cocaïne er morfine, werd binnengesmokkeld, op nauwelijks dertig mijlen ten noorden van Londen, overtrof verreweg alles wat men tot durverre op dat gebied had kunnen zien.

De smokkelaars, zeven in getal, met den be-

wusten Mustard aan het hoofd, waren op heeterdaad betrapt, wat de Engelschen met een eigenaardig woord noemen „redhanded”. Weliswaar kleeft er geen rood bloed aan hun handen, zoodat men die uitdrukking een weinig overdrachtelijk moest nemen, maar zij werden allen aangetroffen geboeid en gekneveld, in en bij een grooten vrachtauto, op ongeveer een uur gaans van de Oostelijke voorsteden van Londen, en omstreeks half vier in den morgen, toen de dag begon aan te breken.

De politie was gewaarschuwd, telefonisch, door een geheimzinnig personage. Zij vond de auto volgeladen met vaten en kisten, oude Jamaïca-rum, en Hollandsche brandewijn, waarvoor geen penny invoerrecht was betaald. Naar de kist met de bedwelmende middelen zocht zij niet eens — de geheimzinnige waarschuwer had medegedeeld, dat hij die voor alle zekerheid maar zou meenemen. Die kist alleen vertegenwoordigde een waarde van bijna dertigduizend pond sterling! En zeker zou Mustard, die de geheele toedracht had leeren inzien, tot het laatst ontkend hebben, dat die kist ooit in de auto was geweest, als een van zijn mannen, die later afzonderlijk werd ondervraagd, niet had „doorgeslagen”, zooals het met een vakterm heet, hetgeen wil zeggen, dat hij den Rechter van Instructie alles mededeelde wat deze maar wilde weten — en nog meer!

Met de bemanning van de motorboot had de

politie meer last gehad, en het duurde ruim vier dagen, voor men, door de loslippigheid van een lid van de equipage, die zich in een matrozenkroeg in een klein havenstadje leelijk versproken had, de politie op het goede spoor bracht.

Te Cherbourg werd de kapitein gearresteerd, Raleigh genaamd, en eenige uren later te Saint Malo, bijna alle overige leden van de bemanning.

Zooals reeds gezegd, zou ontkennen volstrekt niets gebaat hebben.

De zaak zou zeer waarschijnlijk ook heel wat minder opzien hebben gebaard, als zij zich niet had afgespeeld onder hoogst merkwaardige omstandigheden, waaronder het optreden van den geheimzinnigen waarschuwer zeker wel de voor naamste was.

En nog denzelfden dag van de arrestatie ging het reeds als een loopend vuurtje door geheel Londen — men wist wie die raadselachtige man geweest was, men noemde een naam — en die naam luidde John Raffles!

Velen sloeg de schrik om het hart. Velen, die maandenlang den geduchten naam niet in een blad gelezen, of in den kring van hun bekenden gehoord hadden, meenden reeds te mogen gelooven, dat er een einde was gekomen aan de verrichtingen van dien man, die even gevreesd als gehaat is geweest, in dezelfde mate aangebeden en vervloekt werd.

Hoezeer kwamen zij bedrogen uit.

Raffles leefde nog, en al handelde hij misschien in den laatsten tijd wat meer in het verborgen, al had misschien zijn onbedwingbare zucht naar gevaarvolle ondernemingen hem naar het hartje van Rusland gevoerd, of naar de barre sneeuwvelden van het hooge Noorden, of naar de brandende woestijnen van Centraal-Afrika — hij was er weer, en men zou opnieuw voor hem moeten vreezen.

En niet zoodra was de naam genoemd, of ook over de daden gingen de zonderlingste praatjes, deels verzonnen, deels berustend op waarheid.

Reeds den tweeden dag achter na de arrestatie van Mustard en zijn mannen, behoefde men volstrekt niets meer te verzinnen, want toen had de roodharige reus, die dit smokkelzaakje had moeten opknappen, eieren voor zijn geld gekozen, en alles medegedeeld wat hij zelf wist, misschien wel beziel door de wraakzuchtige hoop, dat zijn verklaringen de politie eindelijk op het spoor zou kunnen brengen van den langgezochten gentleman-dief.

En hierover nu stonden de bladen vol. Zooals vanzelf spreekt, vergenoegden verreweg de meester er zich niet mede zich eenvoudig aan de feiten te houden, maar borduurden zij lustig voort op het onderwerp, alsof die feiten zelven niet meer

dan voldoende waren om nieuwen luister bij te voegen aan den naam van den onbekende, aan zijn daden van weergalooze stoutmoedigheid en schranderheid.

In het kort en ontdaan van alle franje, kwam de zaak hierop neer, dat Raffles er op een of andere wijze in geslaagd moest zijn zich meester te maken van den hier bovengenoemden Pinkerton, den bende-chef, en diens plaats in te nemen, waarin hij des te gemakkelijker geslaagd moest zijn, daar het toeval — Pinkerton zelf zou het wel het noodlot noemen — gewild had, dat beiden nauwkeurig even groot waren, ongeveer denzelfden lichaamsbouw hadden, en dat de kleur van hun oogen ook ongeveer dezelfde was, een zeer belangrijke omstandigheid, zooals iedere acteur zal weten, die wel eens genoodzaakt wordt in een stuk deze of gene wereldberoemde persoonlijkheid na te bootsen.

Met die plaatsvervangende was al het onheil voor „De Roode Ster” begonnen.

Ten eerste was de politie er op die wijze in geslaagd, drie en dertig leden van de bende in een enkelen haal te arresteeren in hun ondergronds vergaderlokaal. De zeven overigen nu, waren in hun kwaliteit van deskundige, juist bestemd om te helpen bij het overnemen van de smokkelwaar. Hun bevelvoerder was Mustard, de roodharige reus. De zoogenaamde Pinkerton, die, wonderlijk genoeg, buiten deze zaak was gelaten, drong er op aan ook zijn deel in den buit te krijgen, en hij nam aan de expeditie deel — met het reeds medegedeelde, noodlottige gevolg voor de geheele onderneming, — hemzelf uitgezonderd.

Mustard had verhaald, hoe de zoogenaamde Pinkerton tijdens den rit van de kust naar Londen, een paar revolvers te voorschijn had gehaald, en daarmee de zeven mannen in bedwang had gehouden, terwijl twee van zijn helpers, die zich beschonken hielden, met een kleine, zeer snelle auto zoodanig over den weg gemanoeuvreerd hadden, dat de bestuurder van de smokkelauto wel genoodzaakt was geweest het logge, zware gevaarte tot staan te brengen, wilde hij niet met zijn kostbare lading in een greppel terecht komen.

Het geheele gezelschap werd in een ommezentje stevig gebonden, en juist toen de beklagenswaardige aanvoerder er in geslaagd was zich van zijn boeien te bevrijden, kwam de inmiddels ge-waarschuwde politie opdagen.

Zoo was in 't kort het verloop geweest.

Hoe Raffles er in geslaagd was Pinkerton onschadelijk te maken, Kapitein Raleigh te ontlasten van de koopsom, die hem na de aflevering van de smokkelwaar direct was ter hand gesteld, met de

kist met cocaïne te ontkomen, alsof hij en zijn helpers in de lucht waren opgelost — dat alles was een raadsel.

En raadselachtig bleef het, ook na de onderzaging van een zekeren Mike Doherty, een lid van de bende, slachtoffer van Raffles, en die er bij zijn verhoor rond voor uitkwam, dat hij Pinkerton, zijn chef, met de hulp van zijn medeplichtige Rita Nueva, had willen neersteken en zoo van zijn plaats had willen verdringen, om die zelf in te nemen.

Hoog of laag — zoo goed als de geheele bende werd dus bij die gelegenheid buiten gevecht gesteld en geraakte in handen van de politie.

Wat vaak bij dergelijke gelegenheden geschiedt, dat gebeurde nu ook: om het eigen, veege lijf te redden, of beter gezegd, de kostbare vrijheid, schroomden sommigen van de arrestanten niet, zich als Kroongetuigen op te geven, waardoor zij zich straffeloosheid hoopte te verzekeren, door hun makkers te verraden.

Maar ook dit bracht geen licht hoegenaamd, behalve dan wat betreft de uiterlijkheden van de zaak. Zoo kwam bijvoorbeeld nauwkeurig vast te staan, waar de drank was ingeladen, hoe men de morfine, de cocaïne, en het andere bedwelmende goedje had weten te verkrijgen, hoe Mustard Kapitein Raleigh had betaald, hoe deze geen tien minuten later weer van die koopsom werd beroofd, door twee mannen, die hij echter slechts bij benadering kon beschrijven, hoe de politie de vergaderzaal van de bende binnendrong, en hoe zij, op de door den geheimzinnigen waarschuwer aangeduide plaats, Pinkerton zoowel als Doherty en zijn vriendin vond, maar van Raffles wist en zag men verder niets.

Ja toch — er was nog iets, wat deze zaak een pikant bijmaakje gaf.

Een van de Kroongetuigen had, na een onderzaging, die hem bijna murw had gemaakt, laat in den avond van den eersten dag verklaard, dat Mustard deze zaak niet geheel voor zijn eigen profijt had op touw gezet, maar dat hij handelde in opdracht van derden!

De Commissaris van Politie wilde een naam weten. De getuige verklaarde, dat hij die niet kende. Hij wist maar één ding, de opdrachtgever was een zeer hooggeplaatst man, en het was hem bij toeval bekend geworden, dat Mustard hem kende als No. 13. Mustard werd onmiddellijk weer voorgeroepen en op zijn beurt ondervraagd. Hij keek den getuige met een blik vol doodelijken haat, aan, spuwde verachtelijk op den grond voor zijn voeten, en zei, dat hij niet wist waar men het over had. Hij had wel degelijk voor eigen rekening

gehandeld, en wist niet wie No. 13 was. Hij noemde het een bakerpraatje, en bleef koppig zwijgen, toen men verder aandrong. De getuige, woedend geworden, en zeker van zijn zaak, schreeuwde, dat men Mustard dan maar eens goed moest fouilleeren, daar hij ergens een opschrijfboekje moest hebben, waar, in geheimschrift, den waren naam en het adres van No. 13 vermeld stonden.

Mustard werd aanstonds tot op den huid doorzocht — men vond volstrekt niets van dien aard, en de kerel grijnslachte, grinnikte zoo wat voor zich heen en bleef zwijgen.

Een en ander raakte echter bekend, op een van die geheimzinnige wijzen, die men slechts met moeite kan nagaan, en een deel van de Pers wierp zich met gretigheid op dit nieuwe onderdeel, vastbesloten om dit heerlijke journalistieke been geheel kaal te kluiven.

Er waren tal van bladen echter, die groote voorzichtigheid betrachtten, en van deze zaak in het geheel niet repten. Dat waren bijvoorbeeld de „Times”, de „Daily News”, en andere deftige bladen. Maar volksbladen als de „Daily Telegraph”, besteedden wel een kolom aan dit detail, en kwamen, zooals dat gebruikelijk is, voor den dag met allerlei wetenswaardigheden, die voor negen en negentig procent hun oorsprong vonden in den vruchtbaren duim van de Redactie.

Sommige van die bladen knoopten er zelfs ellenlange beschouwingen aan vast, waarin gesproken werd over „het bederf onder de hoogere klassen”, „de schandelijke ontaarding van onze rijke leegloopers”, en meerdere, al even opwekkende onderwerpen.

Met dat al werd het mysterieuze boekje niet gevonden, Mustard hield koppig zijn mond, men babbelde nog wat door over den raadselachtigen No. 13 — en toen werd hij ter zijde geschoven, en men begon te gelooven aan een van die gevallen, waarin de zucht tot het verwekken van sensatie, een getuige brengt tot fantaseeren of beter gezegd, tot liegen.

Het worde hier geboekstaafd, dat dit proces zelve bijna drie weken duurde, daar er getuigen uit Frankrijk en zelfs uit Amerika moesten komen — maar lang voordat het eindigde met de veroordeeling van bijna alle deelnemers, gebeurden er zaken die den lezer, naar wij durven verwachten, veel meer belang zullen inboezemen, daar zij Raffles meer rechtstreeks betreffen.

Het was op denzelfden dag na de aanhouding van de smokkelauto, en omstreeks elf uur in den morgen, toen de stoutmoedige avonturier, vergezeld door Charles Brand en James Henderson, zijn trouwen vriend en zijn gespierden chauffeur, terug-

keerden van een korte reis naar een klein havenstadje in het Graafschap Yorkshire, dat wij liever niet zullen noemen, maar dit voor eenige hooggeplaatste Engelschen onaangename, zelfs gevaarlijke gevolgen zou kunnen hebben. Het zij genoeg, mede te deelen, dat Raffles in dat plaatsje voorloopig de kist met de bedwelmende middelen veilig had verborgen.

De fraaie, snelle auto stond stil, voor het huis van Raffles in de Cromwellstreet, en geen enkel mensch, zelfs niet de grootste fantast, zou op het denkbeeld hebben durven komen, dat die beide keurig gekleede heeren en die correcte chauffeur in zijn donkergroene uniform, nog dienzelfden nacht hadden deelgenomen aan een avontuur, dat hun allen het leven had kunnen kosten, en waarbij het vrij ruw was toegegaan.

Allen waren frisch geschoren, en staken onberispelijk in de kleederen; zij hadden daarginds eenige uren geslapen, en dat was voldoende om hen volkomen te doen gelijken op degenen die zij thans weer voorstelden: Lord William Aberdeen, zijn secretaris Brand en zijn chauffeur Henderson.

Zoodra zij waren uitgestegen, zeide Raffles op zachten toon tot Henderson:

— Je kunt nu de auto wel stallen en eenige uren rust nemen, James. Je hebt het ruimschoots verdiend. Mijnheer Brand en ik hebben wat met elkaar te bespreken. Houd je echter gereed, om tegen drie uur weer uit te rijden als het noodig mocht zijn.

— Ik zal er voor zorgen, Mylord! antwoordde de reus eenvoudig, en daarop reed hij weg met de auto, om haar te gaan stallen in de garage, die zich achter in den vrij grooten tuin van het huis bevond.

Nadat Raffles en Brand waren binnengetreten, ontdeden zij zich van hun reijsassen en Raffles nam uit een der zakken van zijn eigen jas een dik pak ochtendbladen, waarop hij zijn werkkamer binnentrad, door Brand op den voet gevolgd.

Raffles wierp de bladen op de groote, ebbenhouten tafel, die in het midden van het ruime vertrek stond, liet zich in een gemakkelijken stoel neervallen, en begon, met een eigenaardig glimlachje om den krachtig gevormden mond:

— Ik ben wel nieuwsgierig, wat de bladen van de zaak zeggen!

— O, dat kan ik je wel dadelijk vertellen! merkte Brand lachend op. Er zal voor een honderdste deel waarheid bij zijn, en de rest zal ontsproten zijn aan de rijke fantasie van de heeren van lijmpot en schaar!

— We zullen wel zien! Neem jij ook wat van die bladen. Misschien kan het ons van nut zijn als

wij weten hoe de zaak hier wordt opgevat.

Bijna een half uur lang werd er geen woord gesproken en bleven beide vrienden verdiept in de lezingen van hun bladen.

Raffles was reeds gereed, hij keek al geruimen tijd in gedachten verzonken door het geopende raam in den tuin, toen Brand eindelijk zijn laatste blad neerwierp, en met iets van opluchting in zijn stem zeide:

— Ik geloof dat wij niet het minst te vreezen hebben.

— Daarvoor heb ik ook geen oogenblik gevreesd! zeide Raffles schouderophalend. Deze geheele zaak heeft zich bij avond, gedeeltelijk zelfs in een donkeren nacht afgespeeld, en wij hebben een auto zonder nummerbord gebruikt. Neen, geen oogenblik is bij mij de gedachte opgekomen, dat wij gevaar zouden loopen, te worden herkend. Die Rita heeft mij den voet ditmaal leelijk dwars gezet — zij is een vrouw, en haar natuurlijke schranderheid heeft haar mij doen herkennen, op een allergevaarlijkst oogenblik — maar nu zit zij veilig achter slot en grendel, en de eerste jaren zal zij daar ook wel blijven. Wat mij echter verwondert, is, dat Pinkerton niets heeft losgelaten over No. 13.

— Waarom?

— Omdat er vijandschap heerscht tusschen die twee mannen. Het is duidelijk, dat No. 13 den bende-chef met opzet buiten die smokkelzaak had gelaten. Hij vertrouwdde de uitvoering toe aan Mustard, die toch maar een luitenant was!

— Pinkerton zal te bang zijn geweest — de opdrachtgever schijnt zeer lange armen te hebben!

— Wat behoefde hij te vreezen, nu hij stellig voor tien jaar buiten de maatschappij wordt gesteld?

— Geloof je dat het zoo lang zal zijn! riep Brand uit.

— Op zijn minst! Pinkerton werd gezocht wegens manslag en inbraak, gepaard gaande met zwaar lichamelijk letsel.

Brand dacht even na en antwoordde toen:

— Misschien kon hij niets zeggen, omdat hij niet genoeg wist!

— Juist — zoo komt het mij ook voor! En als wij dan ook spreken van vijandschap, dan mogen wij daarbij niet denken aan een veete tusschen twee personen, die elkander goed kennen, want ik acht het volstrekt niet buitengesloten, ja zelfs waarschijnlijk, dat Pinkerton No. 13 nooit gezien heeft en zelfs niet weet wie hij is.

— Maar Edward! Wat Pinkerton de chef, dus niet weet, dat zal die Mustard wel weten!

— Mustard weet het evenmin! antwoordde

Raffles bedaard. Dat is te zeggen — hij weet niet hoe hij er uit ziet!

— Maar — je hebt hem het opschrijfboekje ont-nomen, waarin, naar je zeker meent te weten, het adres van No. 13 voorkomt?

— Mijn waarde Brand — je vergist je deerlijk — als je gelooft, dat ik in dat boekje, hoe kostbaar het ook mag zijn, den vollen naam van No. 13 denk aan te treffen. — Er kan geen sprake van zijn, dat zulk een man, als hij werkelijk hoog geplaatst is, aan een individu als Mustard zijn ware

identiteit zou openbaren — tenzij hij daartoe gedwongen werd door omstandigheden, die buiten zijn wil lagen. Wij zouden bijvoorbeeld kunnen aannemen, dat het toeval Mustard op de hoogte had gebracht van dingen, die verborgen hadden moeten blijven. Maa: hoe dit ook zij — wij zullen in elk geval beginnen, dat boekje eens wat nader te onderzoeken, en het geheim ervan te ontraadselen — want je zult je herinneren, dat veel van den inhoud in geheimschrift is opgesteld.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

HET NOTITIEBOEKJE EN WAT HET OPLEVERDE.

Raffles had zijn jas opengeslagen, haalde zijn portefeuille uit zijn binnenzak, en opende toen, onder dien zak, een tweede, goed verborgen vakje, waaruit hij een beduimeld, gekreukeld boekje te voorschijn haalde, een van die goedkoope opschrijfboekjes van een stuiver, zooals onze huismoeders ze wel eens aanschaffen, om er hunne „boekhouding” in te voeren.

Het vertoonde alle sporen van een langdurig gebruik. De helft van de bladzijden was er uitgescheurd op ruwe wijze, met het onvermijdelijk

gevolg, dat vele blaadjes er thans los inlagen.

Sommige er van waren met potlood bekrabbeld, en schenen van zoo ouden datum te zijn, dat het onmogelijk was, nog iets van het geschrevene te onderscheiden.

Voor andere notities had de heer Mustard blijkbaar meer tijd gehad, want die waren met inkt geschreven. Er waren ook kleine rekensommetjes van de eenvoudigste soort op — blijkbaar afrekeningen bij het verdeelen van den opbrengst van een of anderen rooftocht, of smokkelpartij.

Er waren ook bladzijden in, die in het geheel niet beschreven waren.

Raffles bekeek het boekje met de grootste aandacht, en begon toen, het in zijn vingers om en om draaiend, langzaam te spreken:

— Een enkele blik op dit voddig boekje kan ons reeds een vrij nauwkeurig inzicht geven in den aard van den man, die het gebruikte. Hij is slordig en onachtzaam, hetgeen blijkt uit het uitscheuren van talrijke pagina's, waardoor de anderen natuurlijk los moesten gaan zitten. Hij laat zijn nagels heel lang groeien, en gebruikt korte stompjes potlood, hetgeen duidelijk is te zien aan de sikkelvormige krassen en zelfs sneden, die hier en daar in het ordinaire papier te zien zijn, dicht bij de geschreven letters. Hij is een man van geringe beschaving, wat niet alleen te zien is aan het handschrift, maar ook aan de spelfouten, want ik moet je zeggen, Brand, dat lang niet alles in dit boekje in geheimschrift is gesteld. Dat schijnt echter wel het geval te zijn met sommige adressen.

— Kun je je al eenig denkbeeld maken welk stelsel hij daarbij heeft toegepast?

— Nog niet, mijn waarde, maar als wij in oogenschouw nemen dat de man die het toepaste slordig is, lui, en van geringe ontwikkeling, dan mogen wij daar, geloof ik, gerust uit afleiden, dat hij zeker geen ingewikkeld stelsel zal hebben gekozen.

— Voor die opvatting kan ik veel gevoelen, Edward!

— We kunnen het er dus wel voor houden, dat onze man een van die cijferschriften heeft toegepast, of, nog eenvoudiger, een van die letterverzetten, die het meest voor de hand liggen, en dan ook gaarne worden toegepast, door lieden, wier denkvermogen hen niet in staat stelt, lastige systemen toe te passen. Ik noem bijvoorbeeld het simpele trucje, de letters die een woord vormen eenvoudig te vervangen door letters die een of twee plaatsen hooger of lager zijn in het alfabet. Het woord „straat” zou dan, in het eerste geval worden: „rsqzsz”, zooals je ziet iets volkomen onbegrijpelijk. Stijg je echter bij iedere letter van dien onzin een plaats hooger in het alfabet, dan vindt je het goede woord!

— Nu, zoo onnoozel zal hij toch wel niet zijn te werk gegaan! merkte Brand met een lachje van twijfel op.

— Het is in ieder geval te probeeren, mijn waarde!

— Heb je daar de bladzijde met adressen?

— Ik geloof het haast wel. Ik leid dit hieruit af, dat hij de bladzijde met een, overigens scheef getrokken, potloodstreepje van boven naar beneden

in tweeën heeft verdeeld; vóór het streepje staan dus waarschijnlijk de namen, en er achter de adressen.

— Nu, dan heb je alleen maar te zoeken naar het getal 13 — dat bespaart al heel wat moeite! riep Brand opgewonden uit.

Maar Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zei glimlachend:

— Zoo gemakkelijk zal het nu wel niet gaan, mijn jongen! Die Mustard was wel onbeschaafd, maar hij was toch ook weer niet zóó dom, dat hij den onrechtmatigen eigenaar van dit boekje al te gemakkelijk op het spoor bracht. Kijk eens hier — hij heeft de huisnummers evenmin met cijfers aangeduid! neen — „Numero Dertien” heeft hij stellig neergeschreven en daarachter het adres.

— Aai — dan wordt het moeilijker! zeide Brand nadenkend. Maar wacht eens — een kleine houvast hebben we dan toch. Het woord „Numero” heeft zes letters — je zoudt dus kunnen aanvangen met naar een beginwoord van zes letters te zoeken.

— Een uitstekend denkbeeld, Brand, tenminste als onze man het woord niet met twee m'n heeft gespeld! hernam Raffles droogjes. Intusschen, laten wij hem niet al te laag aanslaan, en eens naar woorden van zes letters zoeken.

Raffles ging het lijstje eens na, dat driekwart van de bladzijde vulde, en veertien regels bevatte en zeide toen, na eenig zoeken:

— Er begint driemaal een adres — voorloopig blijven we er maar bij dat het inderdaad adressen zijn! — met een woord van zes letters. Maar daarom niet getreurd, want achter het éérste van die zes letters volgt een tweede van vier — en achter het twééde een woord van niet minder dan negentien letters! Het woord dertien echter, bestaat maar uit zeven letters — ha! hier heb ik het al! En hierop, mijn waarde Brand, zullen wij dus eens voortredeneeren. Neem eens een stukje papier!

— Hier heb ik al wat! En verder? riep Brand, vol werklust, terwijl hij ging zitten en een blocnote naar zich toetrok.

— Let op, dan zal ik het voor je spellen!

En Raffles spelde:

pwogtq fgvtkqp Vwqt Uvtggv jpqgftx ggtvkqp

Toen Brand gereed was, na een hoofdknik van Raffles, keek hij lachend op, en zei:

— Een zonderling allegaartje! Jij noemt het eenvoudig — mijn oordeel is dat kat noch hond er wijs uit kunnen worden.

— En toch houd ik vol, Brand, dat wij hier te

doen hebben met „geheimschrift” van een eenvoudige van geest, dat al heer weinig „geheimnissen” bevat. Het zou mij niet verwonderen, indien wij binnen tien minuten dit schrift, dat er zoo ingewikkeld uitziet, ontraadseld hadden?

— Ik geloof dat ik er een dag voor zou noodig hebben! merkte Brand hoofdschuddend op. Maar jij schijnt een natuurlijken aanleg te bezitten om deze wonderlijke, nietszeggende letterreeksen op een goede plaats te stellen!

— Ik verdien je lofspraak slechts ten deele, Brand! weerde Raffles glimlachend af. Je zult aanstonds zelf bemerken, hoe buitengewoon eenvoudig zulke dingen meestal zijn. Maar ik kan toch onmogelijk weerstand bieden aan de lust, alvorens wij beginnen, een weinig den schoolmeester uit te hangen!

— Ik verlang niets liever, dan door jou onderwezen te worden, Edward! En ik wil er rond voor uitkomen, dat ik hier zelfs geen begin zou weten te maken!

— Nu dan, luister dan maar eens! begon Raffles, wiens grijze oogen eigenaardig glansden. Wij hebben om te beginnen het voordeel, herhaal ik, dat wij weten, wie de schrijver van dit geheimschrift is. Dit is een kostbare aanwijzing, dunkt mij. Een man van zoo geringe kennis, zoo primitief, had ik bijna gezegd, als Mustard, kan onmogelijk een ingewikkeld stelsel bedenken! Hij heeft er zich mede vergenoegd, in de wetenschap, dat zijn medeplichtigen, zijn makkers in kennis niet ver boven hem stonden, en zijn eenvoudig maaksel toch niet zouden kunnen ontraadselen, om iedere letter te vervangen door een andere, die een vast aantal plaatsen in het alfabet hooger of lager is! In zijn stelsel vervangt hij dus, zooals ik al eerder opmerkte, de A door een C, de B door een D, en zoo voort. Het is inderdaad de primitiefste wijze van vermoffelen, een ernstig onderzoek ternauwernood waard! Toch wil ik mij eens houden alsof wij hier met een moeilijk cijferschrift te doen hebben, Brand, en dan wijs ik je er aanstonds op, hoe zeer de schrijver de taak van den oplosser vergemakkelijkt heeft!

— Wat bedoel je? Dat kan ik volstrekt niet inzien!

— Maar mijn beste Brand — hoe heb ik het nu met je? riep Raffles verwijtend uit. Kijk dan toch eens goed!

— Hoe ik ook kijk — ik kan niets anders zien, dan dat er na de zesde letter een kleine open ruimte volgt!

— Maar mijn waarde, dat is nu juist van het grootste belang! vervolgde Raffles glimlachend. Als de dertien letters van den naam aan elkander

waren geschreven, zou de oplossing al veel minder gemakkelijk zijn! Zooals het nu is echter, doet Mustard ons zelf in zijn onnoozelheid een soort van sleutel aan de hand! Immers, als deze bladzijde werkelijk een adreslijstje is — en de geheele in-deeling ervan wijst daarop — dan is het duidelijk, dat hij den regel met een naam is begonnen. Welnu, die naam is ons reeds bekend! Hij luidt, „Numero Dertien”! Nu „Numero” telt zes, „Dertien” telt zeven letters! Gedachteloos is Mustard opgehouden na het zesde letterteeken — zooals wij allen doen bij het gewone schrijven!”

— Uitstekend geredeneerd! riep Brand opgewonden uit. Natuurlijk, wij hadden den juisten regel niet zoo spoedig gevonden, als onze man alle dertien letters zonder tusschenruimte op elkander had laten volgen!

— Het verheugt me dat je dat nu ook inziet, Brand, hernam Raffles glimlachend. Maar er is nog meer! Na den naam komt natuurlijk het adres.

— Dat spreekt vanzelf!

— We moeten dus een samenstelling verwachten, waarvan een der woorden „Kade”, „Plein” of „Straat” het samenstellend einde vormt!

— Zeer logisch!

— Nu zou een schrander man natuurlijk gezorgd hebben, door alleen maar kleine letters te gebruiken, dit niet al te zeer te doen uitkomen, of, beter gezegd, het geheel en al verborgen te houden! Mustard echter heeft gemeend, al een heel knappe bol te zijn door het nummer niet in cijfers maar in letters uit te drukken — hetgeen hem juist nog meer achterop heeft gezet, zooals ik je aanstonds hoop aan te toonen! Eerst de hoofdletters! Wij kunnen het nu voor zeker houden, Brand, dat die een straat aanduiden. — — —

— Waarom een straat, en b.v. geen plein?

Raffles hief dreigend den vinger op, en zeide bestraffend:

— Ik kan niet vinden dat de leerling tot dusverre veel profijt trekt uit de lessen van zijn meester! Mijn waarde Brand, je hebt natuurlijk reeds gezien dat er ook na de elfde letter van het adres een open ruimte komt, die het huisnummer voorafgaat. Welnu, van de hoofdletter U af tellen we zes letters en het woord Plein, dat jij me voorstelt, heeft er maar vijf. Het woord „Kade” heeft er vier — maar het woord „Straat” heeft er daarentegen zes! En het kan bijna geen ander woord zijn, omdat — — —

— Nu?

— Omdat in dat woord van zes letters, en geheel op het einde, de letter g tweemaal voorkomt! Het is duidelijk dat dezelfde letter, tenminste in dit

primitieve geheimschrift, telkenmale ook hetzelfde letterteeken aanduidt, welks plaats zij inneemt! In dit geval dus de E van „Street” — waaruit wij dus, als wij wat haastig gebakerd waren, al dadelijk zouden mogen afleiden, dat onze vriend de geheimschrijver in zijn onnoozelheid de letters van zijn adres eenvoudig twee plaatsen hooger in het alfabet heeft gesteld!

Brand keek Raffles verbluft aan, en zeide toen:

— Nu lijkt alles wel zeer eenvoudig! Dat woord van vijf letters voor het woord „Street” geeft dus den naam aan — maar het lastigste zal wel het nummer zijn!

— Dat lijkt mij juist al heel eenvoudig, Brand! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Bij den eersten oogopslag had ik reeds gezien dat het adres eindigt met dezelfde zes letters als de naam! Nu weten wij, dat die naam eindigt op het woordje „tien” — plus de letters „er”! We mogen het dus gerust als vaststaand aannemen, dat het huisnummer eindigt met:

„ertien”.

— Welzeker — dat was mij nog niet opgevallen! riep Brand opgewonden. Wat heb je nog verder gevonden?

— Wel, de rest lijkt mij kinderspel, Brand! Het is immers duidelijk dat het laatste gedeelte van het nummer onmogelijk iets anders kan zijn dan „veertien”, omdat dit de eenige samenstelling met tien is die op een „r” eindigt — uitgezonderd dertien, maar dat woord kan het weer onmogelijk zijn, want dan zouden niet de laatste zes, maar de laatste zeven letters dezelfde moeten zijn — wat niet het geval is!

— Je bent een genie! riep Brand vol bewondering.

— Mijn hemel, overdrijf toch zoo niet? protesteerde Raffles. Het is immers zoo doodeenvoudig! En nu gaan wij verder. Nemen wij het woord veertien, dat wij nu wel kennen, van de laatste letterreeks af, dan blijven er nog zeven over. Het zou tijd vermorsen zijn, om nog nader toe te lichten, dat die zeven letters onmogelijk iets anders kunnen aanduiden dan het getal „honderd”! Weet jij soms een andere combinatie?

— Die is er niet! antwoordde Brand onmiddellijk. Het kan alleen maar het woord „honderd” zijn!

— Dan zul je mij een genoegen doen, Brand, als je eens alle letters invult, die wij nu zoo goed als zeker hebben gevonden, dat wil zeggen:

„Numero Dertien... Street Honderdveertien”.

Brand vulde haastig onder den zonderlingen, verwarden regel de letters in die gevonden waren en keek toen Raffles vragend aan, die met een

lachje op hem neerzag en toen hoofdschuddend zeide:

— Naar het schijnt heb je nog niet eens gemerkt, dat alle vijf letters van het woord dat wij nog niet kennen al genoemd zijn? Brand, het is „Tudor”! Ik had dat al een kwartier geleden gevonden, om je de waarheid te zeggen!

Het potlood van Brand vloog weer over het papier en toen schreeuwde hij:

— Het komt uit! Tudorstreet Honderdveertien! En of je het wil hooren of niet, ik herhaal, dat je een genie bent! Nu hebben we hem!

Raffles stond een oogenblik glimlachend op den opgewonden Brand neer te zien en zei toen, met dat korte, ironische lachje, hetwelk zijn vriend zoo goed kende:

— Zoover zijn wij helaas nog niet, Brand, al hebben we nu dit onbeduidende raadseltje opgelost!

— Maar Edward, dit is toch duidelijk, dunkt me! Ik ken de Tudor Street heel goed! Het is een stil, oud straatje, niet ver van de Black Friars Bridge, en vlak bij den Temple. Ik weet —

— Mijn waarde Brand, ik waardeer je voorliefde voor onze prachtige, eeuwenoude straten, en dit des te meer, omdat ik die liefde deel! Maar geloof je nu werkelijk dat Mustard in het bezit zou zijn van een adres, waar numero 13 geregeld komt? Dat is te dwaas om alleen te loopen! Herinner je toch maar eens — niemand van de bende wist te zeggen, wie die geheimzinnige personage eigenlijk was!

— Maar, zou het dan een valstrik zijn? vroeg Brand bedremmeld.

— Volstrekt niet! Ik ben overtuigd, dat numero 13 wel degelijk in dat huis in de Tudor Street kwam, om er zijn bevelen te geven en plannen te beramen. Maar dat is heel iets anders, dan dat hij er zou wonen. Ware dat zoo, dan zou zijn huis zeker niet vermeld staan in het notitieboekje van een onbeschaafden schavuit als die roodharige reus, die Mustard, was. Ik ga zelfs verder en kan je verzekeren, dat niemand van de bende, hoe hoog geplaatst ook, dus zelfs Pinkerton niet, hem ooit in levenden lijve gezien hebben. Naar alle waarschijnlijkheid heeft hij zich steeds of gemaskerd, of uitmuntend vermomd of achter een scherm, misschien zelfs wel vanuit een aangrenzende kamer met zijn onderdanen in verbinding gesteld.

— Dan zou dus al die moeite vruchteloos zijn geweest! zuchtte Brand.

— In het geheel niet, mijn waarde — want wij zullen zoo spoedig mogelijk, dat wil zeggen nog vandaag, een onderzoek gaan instellen naar het huis numero 114 in de Tudor Street.

HOOFDSTUK III.

Tudor Street 114.

De Tudor Street is inderdaad een der oudste straten van Londen. Zij strekt zich uit van New Bridge Street, tot aan het geweldig gebouwen-complex van de Temple, hetwelk aan den kant van de Theemskade door een groot plantsoen is omgeven.

Men treft in deze buurt nog zeer vele huizen aan uit het begin van de zestiende eeuw, deels zoozeer verbouwd, dat er van het oorspronkelijke maar weinig is overgebleven, deels echter van geslacht op geslacht bewoond door lieden, die het zich tot een eer rekenden, zulk een eeuwenoud huis, door hun voorouders bewoond, in goeden staat te houden. Men treft er nog trapgeveltjes aan, ja zelfs fraaie luifels en stoephuizen met kleine, blauwachtige ruitjes in de eigenaardige ramen, een zware voordeur, en een gang, geplaveid met groote, vierkante tichels, in verschillende kleuren.

Het huis Nr. 114 was echter helaas een mengeling van oude bouwstijlen, en zeer leelijke moderniteiten. Het begon bij de eerste verdieping. Misschien had een brand het bovendeel wel verwoest, en had de bouwmeester toen maar aanstonds het bovenstuk geheel vernieuwd. Wanneer men daar echter niet naar keek, dan kon men wanen, voor het patriciërshuis van een dier rijke Engelsche kooplieden te staan, die Londen hebben helpen groot maken.

Het huis telde 4 ramen, tamelijk smal, maar zeer hoog, twee aan twee gescheiden door de voordeur, die, wonderlijk genoeg, nog voorzien was van een ouderwetschen koperen klopper in den vorm van een leeuwenkop, ofschoon daarnevens aan de deurpost een zeer moderne, elektrische schel was aangebracht.

Een stoep van 4 treden leidde naar die deur en daalde aan weerszijden daarvan naar de straat af. Onder het eerste en vierde raam kwam aldus plaats vrij voor een veel kleiner raam, blijkbaar behoorende tot een sous-terrain, zooals men die nog maar zeer zelden te Londen aantreft. Deze beide vensters waren van armdikke, vierkante en blijkbaar zeer stevige tralies voorzien.

Naast de ramen waren nog de overblijfselen te zien van de sierlijk bewerkte steunijzers, waaraan eertijds een luifel was opgehangen, die echter onverbiddelijk verbannen scheen te zijn.

In deze straat nu, zeer stil op dat oogenblik

van den dag — het was het uur van de lunch — wandelden twee heeren, die er zoo op het oog uitzagen als deftige notarissen of zaakwaarnemers.

Hun verschijnen kon in deze straat volstrekt geen opzien baren, want Tudor Street maakt deel uit van een gansche wijk, waar het eene kantoor aan het andere grenst, en waar tallooze advocaten, rechtskundigen, notarissen, procureurs, aannemers op ieder gebied, maar ook geneesheeren en effectenhandelaren wonen. Dit is een van die oude gebruiken, waaraan de Engelschman zich met ware hartstocht schijnt vast te klampen.

Die wijk heeft nu eenmaal eeuwenlang gediend tot woon- en werkplaats van de categorieën, die zooeven werden genoemd en de ware Londenaar hoopt dat het tot het einde der dagen zoo zal blijven.

De beide heeren hadden wel eenigszins het uiterlijk van lieden die naar een woning zoeken of een goed kantoor. Nu en dan stonden zij voor een huis stil, bekeken het van de voordeur tot het dak, wisselden een paar woorden, schudden het hoofd en gingen verder.

De zaak is, dat er in deze buurt maar hoogst zelden een kantoor of een woning vrij kwam. Hoe wormstekig de vloeren ook waren, hoe vochtig de muren, hoe ouderwetsch alles ook was ingericht, met donkere, vochtige gangetjes, en ontelbare, lastige smalle trapjes — de dokter, de notaris, de advocaat bleef er wonen of zijn bedrijf uitoefenen, omdat zijn vader, zijn grootvader en weer diens vader er gewoond hadden, tot ver in een grijs verleden.

Die twee heeren waren Raffles en Brand, met zulk een verfijnde zorg vermomd, als de omstandigheden het noodzakelijk maakten.

Want Raffles wist zeer goed, dat hij nog altijd gevaar liep, te worden herkend. Het is waar, de middagbladen hadden reeds melding gemaakt van de veroordeeling van eenige der gevaarlijkste bendeleden, maar men had niet minder dan tien man weder op vrije voeten moeten stellen wegens gebrek aan deugdelijke bewijzen — en dat tiental zou waarschijnlijk jegens John Raffles niet met de vriendelijkste gevoelens beziel zijn.

Maar wat die tien hem konden aandoen — dat viel denkelijk in het niet naast wat hij te verwachten had van dat verschrikkelijke heerschap,

Numero 13, des te gevaarlijker, omdat ook Raffles er niet het geringste vermoeden van had, wie of wat die man kon zijn, dien hij eenige dagen geleden zoo gruwelijk gefopt had ter gelegenheid van de mislukte smokkel van drank en bedwelmende middelen.

De grootste voorzichtigheid was dus geboden, en Raffles zoowel als Brand wisten, dat een weinige nalatigheid in de verzorging van hun uiterlijk hun het leven kon kosten — met dien numero 13 viel blijkbaar niet te gekscheren.

Zij waren het huis Nr. 114 al eens voorbij geloopt, de geheele Tudor Street uit, en stonden nu stil op den hoek van den Temple, waar heinde en ver geen levend wezen te bespeuren viel.

— Ik vreesde het wel — er zijn hier geen huizen te krijgen, en ook niet te huren! begon Raffles metgefronsde wenkbrauwen. En toch zal ik deze zaak doorzetten! Ik vermoed hier een ernstig gevaar voor de stad en hare bewoners! Die man heeft blijkbaar de beschikking over machtige middelen; naar wat ik al van zijn daden gehoord heb, zal hij den strijd niet opgeven, integendeel!

Hij tikte met de punt van zijn ouderwetsche wandelstok met ivoren knop ongeduldig op de straatsteenen.

Nog nimmer had Brand een zoo vastberaden, bijna woeste uitdrukking op zijn gelaat gezien.

De jonge man dacht een oogenblik na, en stelde toen op zachten toon voor:

— Wat dunk je ervan, als wij eens poogden, de bewoners van een der naburige huizen te bewegen, ons het hunne tijdelijke af te staan, al was het tegen een zeer hoogen prijs?

— Daaraan denk ik ook, Brand, en dat is niet zoo wonderlijk, omdat het immers ons eenig redmiddel zou zijn! Wij zijn echter zeer beperkt in onze keuze, verlies dat niet uit het oog. Ten eerste moet het huis zich bevinden aan denzelfden kant van de straat als dat, waarin numero 13 zijn trawanten te woord staat — of liever stond, en ten tweede mag er ten hoogste een huis tusschen het zijne en het onze liggen, daar er niet aan te denken valt binnen een zoo korten tijd als die ons ter beschikking staat, door de muren van twee of zelfs meer huizen heen te breken; laten wij het maar aanstonds gaan probeeren, men kan ons hoogstens afwijzen.

Opnieuw gingen de beide vrienden de straat in, weer geheel in de houding van deftig bedaagde notarissen en belden aan het huis numero 110.

De bel galmde zwaar en somber door de holle gang van het oude huis, naast welke een koperen bordje prijkte met den naam: Dr. J. M. Wynne.

Zij moesten even wachten, alvorens een knap dienstmeisje hun de deur opendeed, die de beide heeren eerst een verwonderden blik toewierp, en toen vluchtig even keek naar het bordje, waarop duidelijk te lezen stond, dat het spreekuur van den geneesheer van 8—9 in den morgen en van 5—6 in den avond was.

Maar Raffles, wien den snellen blik niet ontgaan was en de beteekenis ervan aanstonds begreep, begon glimlachend:

— Mijn kind, wij komen gelukkig niet in hoedanigheid van patiënten, ik wil zeggen — als Dr. Wynne thuis is, dan zou ik hem gaarne even persoonlijk willen spreken.

Het meisje scheen een kort oogenblikje te aarzelen en liet toen de beide bezoekers in een wachtkamer, die er kil en allesbehalve geruimtelijk uitzag met haar stijve, met zeildoek overtrokken stoelen, haar tafel van bewust hout, waarop eenige tijdschriften van jaren terug slingerden en haar toestel voor centrale verwarming.

Er hingen gordijnen van groen sits voor de ramen en op den houten vloer lag een verschoten kleedje.

— Een dokter met niet heel veel praktijk, Brand! fluisterde Raffles, zoodra het meisje de deur zachtjes achter hen had dichtgetrokken, anders zou hij de meubels in deze wachtkamer wel eens hebben laten vernieuwen. Niet jong meer en ongetrouwd.

Brand wierp Raffles een verwonderde blik toe en vroeg toen zachtjes lachend:

— Ken je Dr. Wynne bijgeval?

— Ik hoor zijn naam voor het eerst, Brand.

— Hoe kun je dan in 's hemelsnaam weten dat hij oud is en ongetrouwd.

— Mijn jongen, als deze dokter een vrouw had, dan zou die er waarschijnlijk wel voor zorgen, dat er op de tafel in de wachtkamer van een dokter geen vlevlekken waren en zelfs kringen van glazen en borden! Was Wynne echter ongetrouwd maar nog jong, dan zou hij zelf nog wel genoeg eerzucht hebben, om te zorgen, dat zijn boeltje er netjes uitzag.

— Die redeneering komt mij vrij zuiver voor, Edward, zeide Brand zachtjes. Ik zou —

Hij hield plotseling op, keek rond, zag toen verwonderd naar Raffles en vervolgde nog zachter: — Hoorde je dat geluid? Ik meende dat de deur geopend werd.

— Ja, ik dacht ook zoiets te hooren, maar ik geloof dat ik daar al schreden hoor.

De beide mannen zwegen, en keken naar de deur.

Die werd langzaam geopend en Dr. Wynne trad binnen.

Hij was een buitengewoon lang man, smal, een weinig gebogen, maar toch blijkbaar zeer gespierd, ondanks zijn ouderdom, dien Brand aantsonds op een jaar of 65 schatte.

Het eerste vermoeden van Raffles was dus in ieder geval al bewaarheid.

De geneesheer had een lang, smal en beenig gelaat, volmaakt glad geschoren, en waarin twee nog levendige, donkere oogen schitterden, die de bezoekers nu nieuwsgierig en ook een weinig verbaasd schenen op te nemen.

Hij maakte een tamelijk stijve buiging, en begon toen met een een wat slepende stem, terwijl hij zich herhaaldelijk met de beenige hand over het hooge voorhoofd streek:

— Het dienstmeisje zeide mij Mijnheer, dat ge mij over zaken wenschte te spreken! Ik moet U zeggen, dat ik benieuwd ben, te hooren, waarover vreemdelingen een geneesheer wel kunnen te onderhouden hebben.

— Wij zullen niet te lang beslag leggen op Uw zeker kostbaren tijd, Dokter, zeide Raffles, die evenals Brand, dadelijk was opgestaan. Veroorloof mij, dat ik mijzelf en mijn vriend aan U voorstel. Ik ben Notaris Tompson uit Montreal en dat is mijn compagnon Harryman. Wij hebben jarenlang in de genoemde stad gepractiseerd, totdat wij genoeg van Canada kregen en naar het vaderland terug verlangden. Wij willen hier nu opnieuw een notariskantoor stichten en kozen natuurlijk deze wijk, zoo dicht mogelijk bij de Black Friars Bridge. Ik zie echter tot mijn leedwezen, dat er in deze straat volstrekt geen huizen meer te huur staan en —

— Wildet gij in het bijzonder in Tudor Street wonen? vroeg Dokter Wynne, terwijl hij zijn lange, magere vingers liet knakken, en zijn bezoekers peinzend aanzag.

— Ja zeker, indien dit eenigszins mogelijk is. Gij moogt het een zwakheid van mij noemen, een man van mijn jaren onwaardig, maar mijn vader en mijn grootvader hebben hier gewoond, en ik zou gaarne hun voorbeeld volgen.

— Dat laat zich begrijpen! Bezie ik de zaak goed, dan komt ge dus hier om te vragen, of ik U mijn huis zou willen verkoopen?

— Of verhuren! zeide Raffles glimlachend.

— Vindt gij het onbescheiden als ik U vraag waarom ge juist mijn huis hebt uitgezocht?

— Volstrekt niet Dokter. Het trok mij dadelijk aan door zijn ouderdom, zijn deftig uiterlijk —

— Zoo heel deftig is het niet! meende de ge-

neesheer, terwijl er iets als een vage glimlach om zijn dunne lippen kwam spelen. Maar een ander ziet het misschien niet zoo in als ik. Om U de waarheid te zeggen — ik heb er reeds lang mijn bekomst van! Sedert mijn vrouw gestorven is —

Brand wisselde een snelle blik met Raffles, die onmerkbaar eventjes glimlachte en vroeg toen:

— Zijt gij weduwnaar Dokter?

— Sedert 10 jaren mijnheer! Het is hier minder goed gegaan, na het overlijden van mijn vrouw — en ik zou mijn huis, dat mijn eigendom is, reeds eerder verkocht hebben als men er mij maar een behoorlijken prijs voor had willen betalen.

Raffles keek schijnbaar met aandacht naar het vale tapijt, om de plotselinge schittering van zijn oogen te verbergen en niets verried zijn aandoeningen, toen hij rustig hernam:

— Ik weet niet wat gij een behoorlijken prijs noemt, Dokter. Ik zou niet willen beginnen met het huis te koopen, omdat ik eerst zou moeten zien of het mij als kantoor zou bevallen. Maar ik heb er een goeden huurprijs voor over. Wat zoudt gij b.v. zeggen van vijftig pond sterling in de maand?

Dokter Wynne gaf niet dadelijk antwoord, maar scheen aandachtig de vierkante, platte nagels, beenig en hard van zijn lange vingers te bestudeeren.

Hij keek ook zijn beide bezoekers niet aan, en het duurde wel bijna volle tien seconden voor hij antwoordde met denzelfde slepende stem:

— Dat is een buitengewoon hoog bedrag Mijnheer — de naam was immers Hobson?

— Pardon, Tompson.

— Ja juist, verbeterde de geneesheer met een kort lachje. Ik zei dus, dat ik die huur buitensporig hoog vind, het huis is oud, slecht onderhouden, smal, en de beide bovenste verdiepingen, sinds jaren onbewoond, zijn geheel verwaarloosd.

Raffles, die wel wat spijt had van zijn hoog bod, haalde de schouders op en zeide vergoelijkend:

— Bedenk, dat ik geruimen tijd uit Londen weg ben geweest. Ik meende dat vijftig pond niet te duur was voor een heel huis in deze buurt.

— Gij hebt dus nog nergens anders gevraagd?

— Nergens, dokter. Intusschen, ik zou niet graag te veel betalen! Niemand doet zichzelf graag schade. Zoudt gij zelf soms een lager bedrag willen noemen?

Dokter Wynne scheen zich een oogenblik te moeten bedenken, zijn zwarte oogen dwaalden al zoekend over het gelaat van zijn bezoekers, over diens gestalte, over den wandelstok die dwars over de tafel lag, naast de handschoenen van geel castor en den glanzenden hoogen hoed, en het

duurde weer een geruimen tijd, alvorens hij met zijn zachte, trage stem ten antwoord gaf:

— Als gij bepaald op dit huis gesteld zijt, Mijnheer, dan kunt gij het voor dertig pond in de maand huren. Wij zouden dan een contract voor een jaar kunnen opmaken. Vindt gij dat goed? Met dien verstande, dat gij na drie maanden een optie hebt om mijn huis in eigendom te krijgen. Staat U dit aan?

— Maar dat is voortreffelijk, Dokter. Dat is van Uw zijde een aanbod, dat ik met beide handen aangrijp. Maar zeg mij eens eerlijk — zult gij geen spijt gevoelen uit dit huis heen te gaan, dat gij zoolang bewoond hebt en waaraan smartelijke maar toch zeker ook gelukkige herinneringen voor U verbonden moeten zijn?

Dr. Wynne schudde langzaam zijn beenig hoofd zonder een woord te zeggen en met zijn blikken op een hoek van het kleine vertrek gericht.

Toen de beide vrienden al meenden dat hij het onderwerp niet wilde aanroeren, kwam eindelijk als na een lange aarzeling het antwoord:

— Ik zeide U reeds daareven, Mijnheer Tompson, dat ik mij vroeger reeds van het huis heb willen ontdoen. Het staat mij tegen. Ik heb gelukkig wat geld van mij zelf en wil mijn praktijk opgeven. Ik heb echter niemand aan wie ik haar kan overdoen, want geen enkele jonge geneesheer zou in dit oude, vervallen, sombere huis willen wonen. Het komt mij dus voor, dat het toeval mij wel gezind is, nu het een man op mijn weg voert die, zoeven uit Canada teruggekeerd, aanstonds mijn huis binnenstapt om het te koopen. Hihih.

Dr. Wynne begon te lachen op een zeer eigenaardige wijze, bijna zonder dat zijn gelaat bewoog, telkens een beetje harder en wel bijna een halve minuut achtereen, en al dien tijd speelde hij met zijn knokkelige, skeletachtige vingers.

Die man houdt er een zeldzaam onaangenaam lachje op na, dacht Brand voor zich heen, terwijl hij keek naar het lange, scherpe gezicht en het dunne, vuilgrijze haar, dat ordeloos langs de ingevallen slapen hing en de donkere, doordringende oogen. Hij lacht bijna zonder geluid te geven en toch maakt het een luguberen indruk op mij. Een vreemd heerschap! Ik kan er niets aan doen — maar ik geloof, dat ik niet graag tot zijn patiënten zou behooren.

Raffles scheen van dergelijke overwegingen volstrekt geen hinder te hebben, want hij stak den geneesheer gul de hand toe en zei opgewekt:

— In dat geval hoop ik, dat we het zeer spoedig eens zullen worden, Dokter Wynne. De zaak is dat ik mij niet gelukkig kan gevoelen, zoolang ik

niets om handen heb, en dus gaarne binnen zeer korten tijd weer aan den arbeid zou gaan. Zou U dat schikken?

— Mijnentwege kunt gij hier morgen binnentrekken, zeide de oude geneesheer schouderophalend.

— Nu, morgen is wel wat heel vroeg! Maar wij zouden kunnen zeggen — a.s. Maandag! Dan is het juist de eerste van de maand. Dat zijn dus nog vier dagen! Misschien is dat wel voldoende om Uw meubelen naar elders over te brengen?

— Ruimschoots voldoende! zeide de geneesheer droogjes. Als gij morgen terug wilt komen, zal ik zorgen dat er een huurcontract is opgemaakt. Zaterdag kan het huis geheel ontruimd zijn. Hebt gij veel personeel?

— Personeel? Maar wij zijn nog geen week te Londen terug, antwoordde Raffles met een lachje. De eerste weken zullen wij het wel zonder hulp moeten stellen, Harryman en ik.

— Denkt gij hier te wonen — als ik vragen mag.

— Dat ben ik nog niet met mijzelf eens — maar waarom zou ik niet, als het huis mij bevalt?

— Maar zal het U wel bevallen, dat is de groote vraag! Hihih.

Weer dat lang aanhoudende lachje, waarbij de mond nauwelijks openging en de oogen als doel-loos in een hoek van het vertrek staarden.

— Wel, dat kunnen wij afwachten, zeide Raffles luchtig. Mijn compagnon is heel wat jonger dan ik, en hij heeft er misschien wel lust in, dit huis een heele verandering te laten ondergaan. Het is dus afgesproken, Dokter, morgenmiddag, laten wij zeggen om drie uur kom ik terug om het huurcontract te teekenen. Ik zal dan het eerste kwartaal vooruit betalen, als gij het goedvindt.

— Ja, dat is zoo geloof ik de gewoonte, zeide Dr. Wynne met een hoofdknik. Morgen dus om drie uur.

De twee heeren waren opgestaan. Raffles greep zijn hoed, handschoenen en wandelstok van de tafel.

Dr. Wynne opende zelf de deur naar de smalle vestibule en ging toen de buitendeur openen.

Toen stak hij Raffles zijn beenige, geelwitte hand toe en boog, zonder nog iets te zeggen.

Het volgende oogenblik stonden de beide vrienden op straat.

Zij liepen zwijgend den geheelen Tudor Street ten einde, tot zij den Temple bereikten, en liepen vandaar naar de Theemskade, waar zij wel een taxi hoopten te vinden.

Toen pas vroeg Brand en hij betrapte er zich tot zijn eigen verbazing op, dat hij eerst arg-

wanend om zich heenkeek alvorens te spreken:

— Wat is jouw indruk van dien Dokter Wynne?

— Een merkwaardig man, Brand, antwoordde Raffles. In velerlei opzicht merkwaardig. Heb je op zijn nagels gelet?

— Afschuwelijk! En zijn vingers dan?

— Een zeer krachtig man Brand, ondanks zijn leeftijd.

— En je voorspelling is prachtig uitgekomen.

— Dat was niets bijzonders, zeide Raffles, op dezelfde korte manier. Maar daar komt een taxi aan.

Hij wenkte, en de wagen hield stil.

Raffles gaf den chauffeur een adres op in de City, een of ander Restaurant, en toen de auto zich in beweging zette, merkte Brand tot zijn verwondering, dat Raffles geknield op de achterbank ging liggen en door het achterrautje keek.

— Waar kijk je naar, Edward? vroeg Brand verwonderd. Je bent toch niet bang, dat wij gevolgd worden?

— Mijn waarde Brand, leer dit van mij, als men den strijd gaat aanbinden met een man als numero 13, dan kan men nooit te veel voorzorgsmaatregelen nemen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

TWEË HUIZEN.

Vier dagen later hadden Raffles en Brand hun intrek genomen in het huis van Dr. J. M. Wynne. De koperen naamplaat naast de deur was verwijderd. Van den dokter zelf had Raffles, na een zeer kort bezoek, bij welke gelegenheid hij het huurcontract had geteekend, en drie maanden vooruit had betaald, niets meer gezien of gehoord.

Zij troffen het huis geheel ledig aan. Er was geen spijker achtergebleven, geen speld zelfs.

En Brand maakte voor zichzelf de opmerking, dat het huis, vooral op een triestigen voorjaarsdag, een somberen, naargeestigen indruk maakte, met zijn smalle kamers, zijn duistere gangen, die plotseling beëindigd werden door een onvermoed trapje en zijn hol klinkende vestibule, die, volgens hem en den reus Henderson, die als kruier fungeerde, den indruk maakte van een grafkelder.

De dokter had zelfs geen adres achtergelaten. Wat hij wel achter had gelaten, dat was het knappe dienstmeisje, dat, wel een weinig tot verwondering van Brand, die de deur opende, nog geen half uur nadat de beide vrienden hun intrek in het huis hadden genomen, kwam aanbellen en met haar lief stemmetje zeide:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Tompson, maar de dokter kan mij nu niet meer gebruiken en meende, dat gij misschien van mijn diensten gebruik zoudt willen maken.

— Ik ben Tompson niet, ik ben Harryman! had Brand geantwoord, maar ik geloof je wel te verzekeren, dat wij het hier voorloopig zonder vrouwelijke hulp zullen kunnen stellen. Mijnheer Tompson heeft een huisknecht, wij eten meestal buitenshuis, en ik kan dus niet inzien wat wij nog met een extra dienstmeisje zouden moeten doen. Maar wacht even, ik zal het aan mijn compagnon vragen! Ik zou je een stoel aanbieden, lief kind, maar er is er nog geen!

— Geef u maar geen moeite, mijnheer! zei het hupsche dienstmeisje, en Brand was weggegaan en had Raffles de komst verhaald van het mooie wicht.

De wenkbrauwen van Raffles waren langzaam de hoogte ingegaan en toen had hij hoofdschuddend verklaard:

— Daar is immers geen sprake van, Brand, stuur haar weg! Wij kunnen hier niet op de vingers worden gezien. Ik kan mij niet begrijpen wat Wynne bezielde heeft, ons een dienstmeisje te

vermaken, tenzij —

Hij hield plotseling op, en de beide mannen keken elkander met een vragenden blik aan.

Het gesprek had plaats in dezelfde spreekkamer, thans van alle meubelen ontdaan, waar Raffles en Brand eenige dagen te voren waren ontvangen.

— Heb je het gehoord? vroeg Brand, die onwillekeurig zijn stem had laten dalen. Dat is weer hetzelfde, eigenaardige geluid van toen! Het is alsof er een doos wordt gesloten, of een kleine deur!

Raffles gaf geen antwoord, maar sloop op zijn teenen naar de deur en opende ze plotseling.

Het mooie meisje stond voor de voordeur en keek, om zich den tijd te korten, door het smalle, getraliede raampje naar buiten.

Raffles bleef haar een oogenblik met onderzoekenden blik opnemen en zeide toen kortaf:

— Het is heel vriendelijk van dokter Wynne, lief kind, dat hij zoo bezorgd is voor ons lichamelijk welzijn, maar wij zullen van je diensten geen gebruik maken.

— Dat had ik al half en half verwacht, mijnheer, zeide het meisje spijtig. Nu, ik hoop wel gauw een andere dienst te krijgen. Goeden morgen, heeren!

En met die woorden was ze verdwenen.

Een uur later werden er meubelen binnengebracht, kruiters laadden ze af, onder 't wakend oog van Henderson, den chauffeur, en Brand kwam om twee uur in den middag tot de slotsom, dat de uitkomst nog zou moeten bewijzen, of al deze last, deze beslommingen, dat tijdverlies en die onkosten en al de onaangename dingen, die er aan zulk een verhuizing vastzaten, inderdaad wel gewettigd waren.

Want wat verwachtte Raffles eigenlijk? Meende hij werkelijk, dat numero 13 nog ooit zou terugkomen in het huis, dat nu in hun onmiddellijke nabijheid was gelegen?

En zelfs al kwam hij er, — hoe dacht Raffles het dan klaar te spelen, hem daar te vinden en schadeloos te maken, door hem aan de politie uit te leveren?

Deze gedachte was zoo sterk bij Brand, dat hij, een beetje moedeloos neerzittend in hetgeen vroeger de woonkamer van den dokter was, welk vertrekje er nu heel wat aantrekkelijker uitzag, tot Raffles zeide:

— Ik ben bang, Edward, dat de berg ook ditmaal een muis zal baren!

— Als de muis het nummer 13 draagt, Brand, dan vind ik dat de berg geprezen moet worden, en dat wij ons werk niet voor niets hebben verricht.

— Maar welk nut heeft het?

— Vraag je dat nog? Is het dan niet mijn taak, de maatschappij te bevrijden van zooveel mogelijk slechte elementen, zooals men een ketel afschuijmt? Ik weet het wel, er zullen er altijd zijn — maar ik zal tenminste de wetenschap met mij rondragen, alles te hebben gedaan wat ik maar kon, om de wereld van deze booze kwaal te bevrijden. Deze menschen zijn verreweg het gevaarlijkst — veel gevaarlijker dan een bankroover zelfs! Zij halen met hun schijnheilige drogredenen anderen over om in hun dienst te treden, en het kwaad breidt zich uit als een olievlek op een schoon gewaad! Ik moet en ik zal hem vinden, hem ontmaskeren en hem onschadelijk maken!

— Je zult hem niet vinden, zeide Brand zacht, en hij schudde het hoofd. Ik weet niet wat het is, dat mij waarschuwt, Edward. Dit sombere huis heeft mij onrustig gemaakt — en zelfs bevreesd, als je mij de waarheid vraagt! En die dokter Wynne — ik heb eens over dien man nagedacht, en zijn gedrag konit mij raadselachtig voor.

— In welk opzicht?

— Wel — wat is dat voor een zonderlinge manier van doen, voor een man op zijn leeftijd, om dit huis te verlaten, het zelfs binnen drie dagen te ontruimen, alleen om een vreemdeling een genoegen te doen?

— O, hij was niet zoo heel oud, Brand, zeide Raffles met een glimlach. Ik taxeer hem op een jaar of veertig.

— Ben je dwaas? Hij was minstens vijf en zestig — dat heeft hij trouwens ook gezegd.

— Ja — maar hij loog! Hij is zeker niet ouder dan veertig.

— Maar zijn haar was bijna geheel wit!

— Ik ontken het niet — maar het was een pruik!

Brand deinsde terug, alsof hij een slag had gekregen, en herhaalde toonloos, terwijl hij van kleur verschoot:

— Een pruik, zeg je? En dat verklaar je zoo rustig! Wanneer heb je dat dan ontdekt?

— Een minuut of tien nadat ik was binnengetreden. Ik vermoed dat hij het ding wat al te vlug heeft moeten opzetten en al was het ook uitmuntend gemaakt — het sloot niet volkomen zijn hoofd af, en bij dat vreemde lachen van hem

heb ik die millimeter van zijn eigen haar kunnen zien — en dat was gitzwart. Maar heb je dan zelf niet opgemerkt, Brand, dat zijn oogen in het geheel niet pasten bij zijn rimpels en zijn vuilwit haar?

— Ik ben mijn verbazing nog altijd niet te boven, Edward. Dus terwijl je dat bedrog doorzag, ben je toch kalmpjes op de transactie ingegaan, en heb je zijn huis willen betrekken?

— Zonder twijfel. En mijn eenige hoop is, dat hij niets gemerkt heeft, dat ik hem wantrouwde.

— Maar het dienstmeisje dan — dat mooie kind, je wilt toch niet beweren dat die een helpster van hem is? En wat wil je eigenlijk zeggen — je zou toch niet durven volhouden dat die dokter Wynne zelf —

— Numero 13 is? Ik weet het niet, Brand, ik kan het dus evenmin ontkennen als bevestigen. Maar onmogelijk zou het volstrekt niet zijn. Immers, van zijn eigen huis zou een betrekkelijk korte gang onder de kelders van Numero 112 door hem in het huis brengen dat onze vriend Mustard zoo netjes in zijn opschrijfboekje had genoteerd. En wat het dienstmeisje betreft — wel, dat is zonder den minsten twijfel een handlangster, die hij hier hoopte te kunnen binnensmokkelen, ten einde ons te kunnen bespieden. Ze begon trouwens al heel aardig!

— Wat bedoel je? Zij is al dien tijd in de vestibule geweest, terwijl ik met je sprak!

— Jawel — en toen keek ze — hierdoor!

Raffles was haastig naar buiten getreden, Brand met zich meetrekkend, en nu zag deze laatste tot zijn verbazing hoe Raffles een in het houtwerk van de betimmering kunstig verborgen schuifje op zijde trok, smaller dan, maar even breed als de gleuf van een brievenbus. Deze gleuf was ongeveer op ooghoogte van een mensch van normale lengte aangebracht.

— En ga nu eens binnen, zeide Raffles tot Brand, en kijk, of je iets van die spleet kunt ontdekken.

Brand trad het kamertje binnen, maar hij moest aandachtig zoeken, voor hij ten slotte de smalle spleet gevonden had, die bij normale verlichting zoo goed als onzichtbaar was, daar zij aan het oog onttrokken werd door de dikke, breede, vergulde lijst van een klein schilderij, dat er vlak naast was opgehangen, zoodat de schaduw er van de opening aan het gezicht onttrok.

Aan de buitenzijde, dat wil dus zeggen, aan den kant van de vestibule, kon men overigens die spleet zoo smal maken als men zelf verkoos, door het plankje te verschuiven, dat haar geheel kon

afsluiten.

— Dat was het geluid, Brand, dat wij tot tweemaal gehoord hebben! zeide Raffles lakoniek. De tweede maal is nauwelijks een half uur geleden en toen werd het veroorzaakt door dat mooie kind, dat zoo vriendelijk aanbood om stof voor ons af te nemen, en aardappelen voor ons te bakken!

— Maar als je gelijk zoudt hebben, Edward, riep Brand verschrikt uit, dan zou dat inhouden, dat die Wynne, wie hij dan ook mag zijn, ons verdenkt, en meent dat jij Raffles bent?

— Het eerste geef ik je toe — maar van het tweede heb ik nog volstrekt geen zekerheid. Inderdaad verdenkt Wynne ons — en ik geloof dat ik in zijn plaats hetzelfde zou hebben gedaan, als ik numero 13 was, of een van zijn handlangers! Want het is en het blijft vreemd, dat een notaris op jaren, zoeven uit Canada teruggekeerd, plotseling een oud, leelijk en somber huis, in een stille straat wil huren — en dat zoo graag wil hebben, dat hij er een buitensporigen huurprijs voor wil betalen. En hieruit blijkt al weer eens, mijn jongen, hoezeer je ongelijk hebt, door mij een genie te noemen. Want ik beging bij die gelegenheid een groote flater! Op zijn beurt echter wekte Wynne mijn wantrouwen, door zonder eenig marchandeeren den huurprijs dadelijk met de helft te verminderen. Dus nogmaals — hij kan ons verdenken, maar met zekerheid weet hij niets! Nu is het natuurlijk zijn plan, ons te bespionneeren, en daartoe werd dat allerliefste, blondlokkige kind afgevaardigd.

— Heb je soms nog iets meer ontdekt?

— Ja — nog een ding, terwijl jij met Henderson zoo ijverig bezig waart de keuken-inventaris te rangschikken! Ik heb namelijk een zeer eenvoudige wijze ontdekt, om des nachts dit huis binnen te komen zonder iets te verbreken!

— Wel — dat zijn aangename berichten! zeide Brand verschrikt. Wat is het dan?

— Kom maar mede — ik zal het je laten zien!

Hij bracht Brand bij den arm tot voor de straatdeur.

Zooals gezegd, bevond zich in het midden van het bovenste paneel, een smal ruitje, aan de binnenzijde beschermd door twee stevige tralies, kruislings over elkander aangebracht.

— Zie je er niets bijzonders aan? vroeg Raffles glimlachend.

— Volstrekt niets!

— Zie je kans, die tralies los te trekken?

Als eenig antwoord greep Brand de tralies bij het kruisingspunt beet, maar hoe hij ook rukte of trok, er was geen beweging in te krijgen.

— Zij zitten muurvast! zeide hij vol overtuiging.

— Zou je denken? Wacht dan maar eens even!

Raffles opende de straatdeur, en keek een oogenblik naar buiten in de stille straat. Toen hij volstrekt niets verdachts bespeurde, vervolgde hij, op zachten toon sprekend:

— Je ziet dat er een brievenbus aan de deur is. Het is een ovaal van koper, waarin de spleet voor de brieven is uitgespaard. Met eenige moeite echter kun je die koperen plaat van links naar rechts over een lengte van een paar centimeters verschuiven! Let op — daar gaat zij. En probeer nu nog eens of je de tralies niet kunt loskrijgen. Je moet ditmaal niet heftig rukken, maar eenvoudig dat kruis van ijzer een weinigje oplichten, in verticale richting.

Brand vatte het traliekruis weer aan, en ditmaal kon hij het met het grootste gemak eerst een weinig omhoog schuiven, en toen heel gemakkelijk uit een soort van sponning lichten.

Het bleek hem nu, dat het dwarsijzer slechts in schijn aan de beide uiteinden met stevige schroeven in het hout van de deur geschroefd was. En het verticale ijzer rustte aan de benedenzijde in een soort van uitholling, die door een stevig stalen plaatje werd afgesloten, dat echter van zijn plaats getrokken werd door het verschuiven van de brievenbus.

Het was prachtig bedacht, en toch eigenlijk heel eenvoudig.

Brand voelde zich zeer ongerust, toen hij haastig zeide:

— Ik zou die bus maar weer op haar plaats schuiven en vlug de deur sluiten. Ik gevoel mij allesbehalve op mijn gemak! Hoe heb je dat in 's hemelsnaam ontdekt?

— Door er naar te zoeken, Brand! Als mijn wantrouwen eenmaal gewekt is — dan laat ik ook nooit iets na, om mijn veiligheid te verzekeren! Ik heb nooit gehouden van die kleine raampjes in straatdeuren. Je ziet natuurlijk, dat het glazen deurtje even gemakkelijk van buiten, als van binnen af geopend kan worden. Is eenmaal het kruis van ijzer uit zijn sponningen gelicht, dan kun je heel gemakkelijk je arm tot aan den schouder door het gat steken, het nachtslot en zelfs de grendels bereiken. Die onderste grendel is op een eigenaardige wijze aangebracht, veel hooger van den grond dan dit pleegt te gebeuren en dat heeft mij eigenlijk op het denkbeeld gebracht, dat er iets met die deur niet in orde is. Maar stel je gerust — wij zullen daar nog vanmiddag in voorzien — zoodat het een knappe kerel moet zijn, die dan

toch nog door de voordeur binnenkomt.

Over dit onderdeel werd niet verder gepraat, maar Brand voelde zich pas weer gerust, toen hij zelf met de hulp van Henderson het geheime mechaniek had vernield, en stevige, ditmaal echte schroeven, door de gaten van de ijzeren tralies had geboord. Ook maakte de reus het onmogelijk, het smalle raampje van de straatzijde af te openen.

Intusschen waren er reeds voldoende meubelen aangebracht, om het huis een vroolijker aanzien te geven.

Henderson had erg zijn best gedaan! De reus begreep van de geheele onderneming nog geen sikkepit, maar Zijne Lordschap had willen verhuizen, en onze hercules vroeg niet verder, deed zwijgend wat hem gelast werd en begreep dat zijn meester wel ernstige redenen zou hebben om tijdelijk het fraaie heerenhuis in de Cromwellstreet te verlaten.

Het liep haast tegen den tijd van het middagmaal, toen Raffles Henderson bij zich riep en op zachten, ernstigen toon begon:

— Mijnheer Brand en ik gaan nu buitenshuis dineeren, James, en we laten jou hier achter. Je dient te weten dat wij zoeken naar een uiterst gevaarlijk misdadiger, die vermoedelijk twee huizen verder, op No. 114, geheime bijeenkomsten heeft met zijn kornuiten. Naar alle waarschijnlijkheid behoort dit huis, dat wij thans betrokken hebben, of aan hemzelf, of aan een van zijn vertrouwden. Zet ooren en oogen goed open. Je moogt zelf een uur uitgaan, maar sluit alles terdege af. Zet vooral geen voet in mijn werkkamer. En tracht eens, maar zonder dat het argwaan baart, uit te vinden wie er wonen in dat huis! Misschien kun je wel een praatje maken met de bedienden. En nogmaals — wees voorzichtig, zoek vooral met niemand twist, en sluit het huis goed af.

— Het zal gebeuren, Mylord! Wanneer denkt Mylord terug te komen?

— Uiterlijk om negen uur. Jij kunt van half acht tot half negen uitgaan. Brand, een oogenblikje — ik kom dadelijk bij je!

Raffles ging naar zijn werkkamer, bleef daar ongeveer tien minuten, en keerde toen terug, zijn handschoenen aantrekkend.

— Wat heb je gedaan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Voetangels en klemmen gestrooid, mijn waarde! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Neen, vraag mij niets, een paar uren lang willen wij nu eens niet denken aan deze gevaarlijke jacht. Ik heb een voortreffelijk, klein restaurant

ontdekt, niet ver van hier. Wij zullen er heen loopen, als je het goedvindt.

Een half uur later had Brand gelegenheid te constateeren, dat Raffles zelfs op dit speciaal gebied, het keuren van spijzen, zijn wedergade zocht! Het diner was inderdaad voortreffelijk, en Brand geraakte weder in een opgewekte stemming. Het kwam hem voor dat Raffles een vast plan had, en zijn goed vertrouwen in den afloop scheen zoo groot, dat hij den stoutmoedigen avonturier niet wilde plagen met kleinmoedige aanmerkingen.

Precies om negen uur betraden zij het oude, donkere huis weer. Henderson trad hen tegemoet, en nam hun overgoed aan.

— Iets bijzonders, James? vroeg Raffles.

— Volstrekt niets, Mylord! Ik ben er een uur uit geweest, maar ik heb geen bediende gezien van hiernaast! Ik geloof ook niet dat er zijn.

Raffles bekeek een oogenblikje het stevige slot van de voordeur, knikte tevreden en ging toen Brand achterna, die reeds de smalle trap naar de eerste verdieping was opgegaan. De jongeman wilde juist de werkkamer binnentreden, toen Raffles met stentorstem uitriep:

— Geen stap verder Brand! Wacht tot ik bij je ben! Stap van den looper op den drempel!

Verwonderd keerde Brand zich om, maar hij hield zijn opmerking voor zich, toen hij de uitdrukking van spanning op het gelaat van Raffles zag. Deze was hem voorbijgegaan, maakte nog, in de gang staande, licht door den schakelaar bij de deurpost om te draaien en liep toen, zooals hij tot zijn verbazing opmerkte, na zijn lakschoenen te hebben uitgedaan, op zijn teenen en in een grooten omweg op zijn schrijftafel toe. Daar gekomen, knielde hij behoedzaam op den grond neer, ontstak een zaklantaarn, hield die dicht boven het tapijt in het midden voor de schrijftafel en bracht zijn oogen zoo dicht hij maar kon bij den vloer. Hij bleef een paar seconden in deze eigenaardige houding en wenkte toen Brand om bij hem te komen. Deze zag tot zijn verwondering, dat het gelaat van Raffles strak en ernstig was geworden.

— Wat is er? vroeg hij, onwillekeurig zijn stem dempend.

— Alvorens te antwoorden, liet Raffles zijn scherpe blikken door het vertrek gaan, sprong lenig als een kat op, rukte een muurkast open, tegelijk haastig opzij springend en de vrees van Brand nam toe, toen hij een kleine browning in de vuist van zijn vriend zag.

— Maar wat is er dan toch? vroeg hij fluisterend.

— Neem den zaklantaarn, houd dien een weinig terzijde van het middelpunt van mijn schrijftafel boven den grond, en zeg me dan eens wat je daar ziet.

Brand volgde het bevel op, en het volgende oogenblik riep hij met gesmoorde stem:

— De indruk van een voet!

— Ja — van een schoen met nieuwe gummi hakken, Brand! Voor wij weggingen, heb ik een weinigje van een vetachtig poeder voor mijn bureau neergestrooid, dat volkomen dezelfde kleur heeft als het tapijt. De indruk daarin is duidelijk te zien, als je het licht er vlak boven houdt, en je oogenblik bij den grond brengt.

— Maar wat beteekent dat? vroeg Brand, en hij kon er niets aan doen, dat zijn stem tot een heesch gefluister daalde en zijn eigen hand onwillekeurig naar zijn achterzak ging, waarin hij zijn kleine revolver droeg.

— Het beteekent alleen maar, Brand, dat iemand deze kamer is binnengekomen, en op mijn bureau gesnuffeld heeft! En verder beteekent het, dat men toch dit huis schijnt te kunnen binnenkomen, ook al is de buitendeur stevig verzekerd! En ten derde zou het kunnen beteekenen — dat iemand in dit huis verborgen is geweest, en den geheelen dag reeds, zonder dat wij daar iets van bemerkt hebben!

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK V.

DE LIFT.

De beide vrienden keken elkander een oogenblik zwijgend aan, en toen begonnen zij, als bij onderlinge afspraak, het geheele vertrek grondig te doorzoeken. Zij lieten geen plekje van den muur onbeklopt, zij namen het losse vloerkleed weer op en onderzochten met de grootste aandacht de planken van den vloer; zij belichtten met hun krachtige zaklantaarns de eenige muurkast, betastten de wanden daarvan, den vloer, de zij-kanten; zij konden echter niets verdachts ontdekken, geen enkele geheime schuilplaats, noch in den schoorsteen, die verspert was door zes of acht vuistdikke tralies, noch in het aangrenzend vertrek.

Na een half uur ongeveer zeide Brand met een bleek en strak gezicht:

— Wat ik niet begrijp — dat is, dat men ons dadelijk verdacht heeft. Waarom geloofde men, dat wij hier zouden komen?

— Mijn beste Brand — onthou toch dat onze tegenstanders geen ezels zijn! zeide Raffles ongeduldig. Verplaats je toch in hun gedachtengang! Ook numero 13 leest kranten! Hij moet in de verslagen van de zaak van den smokkelhandel gelezen hebben, dat een van zijn mannen, Mustard, van zijn opschrijfboekje bestolen is, en als hij geen domoor is, moet hij tevens hebben ingezien, dat alleen John Raffles dat boekje in zijn bezit kan hebben gekregen. Hij kent Mustard natuurlijk beter nog dan ik, en zal ook wel doorzien hebben, dat die man onmogelijk een geheimschrift kon verzinnen, dat niet binnen een uur was te ontraadselen. Moest hij dan niet begrijpen, dat ik spoedig van mijn ontdekking gebruik zou maken? Ik zelf ben een domoor geweest en ik schijn het te blijven ook! Ik vergeet iets zeer belangrijks.

— Wat dan?

Zonder op de vraag van Brand te letten, snelde Raffles naar de deur, die nu op de gang uitkwam, deed opnieuw zijn zaklantaarn ontgloeien en bekeek met de grootste aandacht de gladgeschaafde, geboende planken van den gangvloer, voor den drempel.

Hij bleef zoo wel vijf minuten liggen, hield de lantaarn op verschillende punten, en toen hij zich weder oprichtte, zag Brand een uitdrukking van verbazing op het gelaat van zijn vriend, die spoedig plaats maakte voor een trek van ontembare vastberadenheid.

— Wat zie je? vroeg Brand zacht.

— Ik zie volstrekt niets, Brand, en dat verbaast me juist zoo. Ik had namelijk voor den drempel eveneens wat van mijn vetpoeder neergestrooid. Het ligt er nog juist zoo, al kun je het alleen maar zien, als je er met den neus vlak op ligt — maar van den indruk van een schoen valt niets te bespeuren.

— De man die hier binnentrad, Edward, kan immers evengoed gedaan hebben wat wij deden, en van den looper dadelijk op den drempel zijn gestapt!

— Neen, Brand, er zijn twee redenen, om die redeneering te verwerpen! Ten eerste is de afstand te groot, van den looper tot aan den drempel! Niemand, tenzij hij het met opzet doet, met een bepaald doel, zou over zulk een grooten afstand heenstappen. En ten tweede had de man, die hier binnentrad, geen reden om zoo acrobatisch te doen, want anders zou hij het daar binnen stellig ook gedaan hebben. De snuffelaar, die in de gang voorzichtig is en wantrouwend, verliest niet plotseling zijn voorzichtigheid en zijn wantrouwen als hij voor de schrijftafel gekomen is.

— Dat geef ik toe, Edward, maar dan komen wij tot een vreemde slotsom.

— Welke dan?

— Wel — dat de snuffelaar op een andere wijze dan door deze deur, je werkkamer is binnengedrongen.

— Juist, Brand, en dat bewijst niets anders dan dat wij slecht gezocht hebben. Laat ons eens zien! Dit vertrek heeft twee deuren, namelijk deze die op de gang uitkomt, en dan een tusschendeur, naar een kleiner vertrek voerend, dat op zijn beurt weer een uitgang heeft op de gang. Die tweede deur echter was stevig gesloten. Niet alleen met een sleutel aan de binnenzijde, maar ook met twee scharnieren — en ik durf je de verzekering te geven dat die niet getrucceerd waren, evenals dat traliewerk voor de straatdeur. Het was onmogelijk ze van de gangzijde af terug te krijgen — en nog veel onmogelijker ze weer terug te schuiven, nadat de indringer de kamer weer verlaten had.

— De ramen, Edward!

— Juist, Brand, de ramen! Dit vertrek ligt op de eerste verdieping, en alles wel beschouwd, zou het toch niet onmogelijk zijn, hetzij met behulp

van een ladder, hetzij met een knooptouw van het dak af, die ramen te bereiken. Ik moet je er echter op wijzen dat ze aan de straatzijde gelegen zijn. — En hoe stil de Tudorstreet ook moge zijn — geloof je in ernst dat iemand het zou durven wagen, om acht uur of half negen in den avond met een ladder ergens binnen te klimmen?

— Dat acht ik volkomen buitengesloten! antwoordde Brand onmiddellijk.

— Ik ben blij dat je het zoo inziet! Trouwens, je kunt je overtuigen, dat deze ramen stevig gesloten zijn! Het zou een heel werkje zijn van buiten af binnen te dringen. Neen — wij moeten de ramen onmiddellijk uitschakelen. Hetzelfde geldt voor den schoorsteen. Zelfs een klein aapje zou moeite hebben zich een weg te banen door dat warnet van ijzeren dwarsstangen. De muren geven overal een doffen klank. Wij hebben den vloer onderzocht en dat was tijd verloren, Brand, want dit vertrek bevindt zich juist boven de huiskamer met haar gestucadoord plafond en er kan dus geen sprake van een of ander valluik zijn. De kast —

Hij hield plotseling op en Brand zag dat het gelaat van Raffles eensklaps van uitdrukking veranderde.

— Wat wilde je zeggen? vroeg hij haastig.

— Ik had eigenlijk moeten zeggen, Brand, dat wij als detectives geen knip voor den neus waard zijn. Want wij hebben van die kast den vloer, den achterwand en de zijwanden onderzocht, maar de zoldering hebben wij vergeten. Vlug — een stoel! En sluit de deur!

Brand gehoorzaamde vlug, maar hij had den sleutel nog niet in het slot rondgedraaid, toen Raffles hem weerhield en op zachten toon zei:

— Wacht even! Haal Henderson hier! Misschien hebben wij zijn hulp noodig. Laat hem een korte koevoet meebrengen, en een scherpe beitel, en maak niet te veel leven, niemand kan thans nog zeggen wie ons hoort!

Nauwelijks was Brand de deur uit, of Raffles hoorde hem reeds niet meer. Hij knikte eventjes tevreden voor zich heen. Maar toen keek hij langzaam en aandachtig rond. Raffles had stalen zenuwen en toch was er iets om hem heen, zweefde er iets onzichtbaars in de lucht naar het scheen, dat hem zooal geen vrees aanjoeg, dan toch zijn zenuwen tot het uiterste spande.

Hij kon er niet meer aan twijfelen — er dreigde ernstig gevaar. Die geheimzinnige man die misschien Dokter Wynne was geweest, die Numero 13, had blijkbaar aanstonds verwacht, dat een tegenstander als Raffles geen gras over zijn voornemen zou laten groeien, en onmiddellijk zou trachten het

geheim te doorvorschcn van het huis in de Tudorstreet, waarvan hij het nummer door een onvoorzichtigheid van Mustard spoedig genoeg zou vinden.

En nu wilde hij zekerheid hebben, alvorens toe te slaan! Want — nietwaar, die notaris kon wel eens inderdaad zijn, voor wien hij zich uitgaf. Echter waren er reeds vier dagen verlopen sedert het bezoek van Raffles, de draadlooze is zeer snel, en wie weet wist No. 13 reeds lang uit Montreal, dat er daar nimmer een Notaris van den naam Tompson had bestaan en in ieder geval niemand die pas onlangs naar Europa was gepatrieerd.

De stilte in het huis drukte Raffles meer ter neder, dan hij zichzelf wilde bekennen. Ergens loerde een vijand, en hij wist niet waar!

Wie weet was hij vlak bij — maar het kon ook zijn dat op dit oogenblik een dikke muur hen beiden scheidde.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen — of zeer zachte schreden naderden, en Brand trad binnen, door den reusachtigen Henderson op den voet gevolgd. De reus droeg een korten koevoet, een een breeden scherpen beitel in de hand.

Raffles vroeg hem aanstonds, op zachten toon:

— Heb je het huis verlaten, Henderson?

— Ja, Mylord, van half acht tot half negen. Ik hoop toch niet dat ik er verkeerd aan heb gedaan?

— Ik had het veroorloofd, James. Je hadt natuurlijk de voordeur goed gesloten?

— Zeker, Mylord!

— Niets bizonders gezien, voor je heenging of nadat je terugkwam? Ook niets gehoord?

— Volstrekt niets Mylord.

— Het is goed! Help mij dan nu, en wees zoo stil mogelijk! En dank er om — wees op alles voorbereid, geef mij dien beitel nu eens.

Na den zwaren beitel ter hand te hebben genomen, stapte Raffles op den stoel dien Brand reeds in de kast had gezet en toen hij zich hoog uitrekte, kon hij juist de houten zoldering bereiken. Hij duwde er met kracht met het heft van den beitel tegen, en toen zag Brand, hoe het werktuig in zijn hand omkeerde en het scherpe staal tusschen een voeg stak.

De beitel verdween wel voor een paar centimeters en Raffles fluisterde zacht:

— Ik dacht het al! Die zoldering, Brand is niets anders dan de onderkant van een kleine lift. Zooeven is die neer komen zakken en je ziet zelf wel dat de deur geen sleutel heeft, en met een eenvoudige kruk, zoowel van binnen als van buiten

geopend kan worden. Maar ik kan er hier geen beweging in krijgen — wij zullen naar boven moeten, want in een van de kamers is natuurlijk een geheime deur, waardoor men in de liftkooi kan binnentreden. Doof het licht hier uit en sluit de deuren van buiten. Maar jij, Henderson, blijf hier op post staan, bij den schakelaar en bij het minste gerucht maak je licht, en doet wat de omstandigheden je voorschrijven! Maar niet schieten of je knuppel gebruiken, tenzij je leven gevaar loopt. Ga mede, Brand!

Zij verlieten het vertrek en draaiden zachtjes de sleutel in het slot om. Toen liepen zij de smalle trap op, zooveel mogelijk hun best doende om de treden niet te laten kraken, totdat zij de tweede verdieping hadden bereikt, waar slechts een enkel slaapvertrek, zeer eenvoudig gemeubeld, was.

Dit vertrek was bestemd voor Henderson. Er brandde hier geen licht, en Raffles deed dus zijn zaklamp ontgloeien, keek even rond op het portaal, en zeide toen zacht:

— Het kan niet anders, het moet deze kamer zijn! De kleine lift beweegt zich blijkbaar tusschen twee muren in, en als wij ons den tijd gaven het huis eens nauwkeurig op te meten, dan zouden we wel spoedig bemerken dat de lengte langs de gangen grooter zou blijken te zijn, en heel wat ook, dan de gezamenlijke lengte van de kamers, die aan die gang gelegen zijn. Maar wij weten nu wel waaraan wij ons te houden hebben.

Hij wilde reeds de hand naar de kruk uitsteken, toen hij zich bedacht en vroeg:

— Hadt jij de deur van deze kamer niet afgesloten?

— Zeker — en den sleutel heb ik in mijn zak gestoken, met de sleutels van nog andere kamers.

Raffles draaide de kruk om — de deur ging aanstonds open.

— Je ziet dus, dat er een tweede sleutel moet bestaan — en dat die in handen is van den geheimzinnigen snuffelaar! zeide hij laconiek. Waarschijnlijk hebben wij hem min of meer in zijn werk gestoord, anders zou hij, dunkt me, de deur wel gesloten hebben.

— Tenzij hij in plaats van naar boven, met de lift naar beneden is gegaan! opperde Brand.

— Wat je daar zegt, klinkt aannemelijk. Welzeker — het is best mogelijk dat die lift nog verder doorloopt dan tot aan mijn werkkamer — ofschoon de vloer van de kast mij zeer soliede voorkwam. Kom mede — we zullen het nu spoedig genoeg gevonden hebben.

De beide mannen traden het zeer eenvoudig gemeubelde vertrek binnen, dat voor Henderson be-

stemd was. Ook hiervan kwamen de ramen op de Tudorstreet uit. Er hingen vrij dikke gordijnen voor, dik genoeg in ieder geval om alle licht af te sluiten.

Zonder een oogenblik te aarzelen trad Raffles op den tusschenmuur toe, die met behang was beplakt, evenals de deur van de muurkast in het midden.

— Dit moet hij zijn! zeide Raffles zacht, en hij trok de deur, die op een kier stond, verder open.

En op den eersten blik reeds was het te zien, dat deze zoogenaamde kast ook nog wel eens iets anders kon zijn. Want de drie vrij breede, grijs-geschilderde planken waren van de steunrichels genomen, en stonden nu tegen een van de zij-kanten. Raffles trad in de kast, en belichtte haar aan alle kanten. De zoldering was nauwelijks een voet van zijn hoofd, de kast was omstreeks een halve meter diep en nog geen meter breed.

Te vergeefs echter zag hij uit naar een knopje of wijzer. Hij gaf het echter niet op, en toen hij den achterwand nog eens nauwkeurig bij het licht van zijn lamp bekeek, vond hij, behalve de lange naden waar de planken ineen gevoegd waren, een dwarsnaad. Niet zonder moeite wist hij er een nagel in te krijgen en kon toen een vierkant plaatje van zeer dun blik oplichten, dat volkomen de kleur had van het omringende hout, en dat niets anders bleek af te sluiten dan een heel prozaïsche lifthandle, waarboven in plaats van cijfers, de letters a, b en c stonden.

Daarachter was een kruisje.

Raffles trad weer buiten de kast en zette voorzichtig den handle, die nu op het nulpunt stond op dat kruisje. Onmiddellijk begon de lift zachtjes te bewegen en scheen omhoog te willen rijden.

Haastig zette Raffles den handle weer terug en zei zachtjes:

— Het kruisje is dus naar boven en waarschijnlijk naar het dak. Stap in, Brand, voor ons beiden is er juist plaats! Wij zullen nu de A eens probeeren!

Zoodra de beide mannen in deze eigenaardige lift, niet veel grooter dan een etenshijschbak, hadden plaats genomen, verzette Raffles den wijzer op den letter A en langzaam, geleidelijk, zonder eenig anders geraas dan een heel zacht gegons, begon de lift te dalen, om een paar seconden later alweer stil te staan.

Hun oogen werden verblind door een plotseling licht en een barsche stem siste hen toe:

— Wie een vlerk verroert, is er geweest!

— Goed zoo, James — maar doe die revolver nu maar weg! zeide Raffles lachend. Je bent een

brave kerel, en goed op je post gebleven! Nu Brand, wat zeg je van die handigheid? Dit is dus mijn werkkamer — en langs dezen weg is de kerel binnengekomen. En ik heb er nu toch maar goed aan gedaan, wat brieven mee te nemen aan het adres van Notaris Tompson, en wat andere papieren waarop zijn naam voorkomt. Maar wij zijn er nog niet, wij zullen deze zaak nog eens verder onderzoeken!

— Dan neemt ge mij toch mede Mylord? vroeg de reus.

— Neen James — dat kan niet, mijn jongen. Dat zou deze kleine lift zeker niet uithouden, een hijschtouw zou breken en je kunt bovendien wel zien, dat er geen plaats meer is voor een derden persoon.

— Maar stuurt u dan de lift dadelijk weer naar boven, dan kom ik alleen! smeekte de reus. Ik ben bang, dat er iets zal gebeuren, Mylord.

— Nu, als dat gaat, zullen we ons best doen, en dan kun je je bij ons voegen! Denk er om — wij plaatsen nu den wijzer op de c, jij moet dus hetzelfde doen, als wij de lift inderdaad weer naar boven kunnen krijgen.

— Neemt gij den beitel en den koevoet niet meer mee, Mylord

— Ja, dat is niet zoo kwaad! Misschien komen ons die van pas! Wij moeten weten wat dit alles te beduiden heeft — en of die lift ons misschien in verbinding brengt met het huis van No. 13. Het is nu bijna twaalf uur — alles zal nu wel slapen in deze stille straat. Tot straks, Henderson!

Raffles plaatste den wijzer op c, Brand hield zijn lamp op de wijzerplaat gevestigd, en langzaam zakte de lift weg, en nam blijkbaar den bodem van de tweede kast eenvoudig met zich mede, tenzij die was omgeklapt op een onzichtbaar scharnier.

Zij zagen volstrekt niets van de muren, die hen omgaven, en konden dus ook niet berekenen hoe groot de snelheid van de lift was, die regelmatig bleef zakken.

Het kwam hun echter voor, dat zij wel minstens twintig tellen daalden, toen de lift eensklaps met een zachten schok tot stilstand kwam.

Zij doofden onmiddellijk hun lampen, en konden in het eerst volstrekt niets onderscheiden, toen zij zich omwendden in het smalle hokje, dat natuurlijk aan een zijde geheel en al open was.

Zij bleven wel een minuut zoo staan, maar alles bleef doodstil en duister en toen ontstak Raffles zijn lamp opnieuw en trad uit de lift.

Hij deed een paar stappen naar voren en zag bij het schijnsel van zijn lamp, die hij in alle rich-

tingen liet ronddraaien, dat hij zich bevond in een soort van kelder van beton, want de wanden waren glad en grijs, en schenen te duiden op een moderne werkmethode.

Op enkele plekken echter was een roode kleur te zien, en toen Raffles wat nauwkeuriger toekeek, zag hij, dat dit de oorspronkelijke metselsteen was, waaruit de kelder was opgetrokken. Van een venster, hoe klein ook, was volstrekt niets te bespeuren en een andere uitgang dan de lift scheen er niet te zijn.

Raffles dacht hier nog over na, toen een zacht, gonzend schuivend geluid hem het hoofd deed omwenden. Brand stond achter hem.

— Heb jij de lift weer in beweging gebracht? vroeg Raffles.

— Neen — en je ziet mij even verbaasd aan als je zelf bent. Dat ding schijnt van zelf weer naar boven te gaan zoodra je er uit stapt. —

— Vreemd! mompelde Raffles. Nu — in ieder geval is dit gemakkelijker voor James.

— En als de lift tot aan het dak doorgaat?

— Dan is mijn brave reus schrander genoeg om ze daar te gaan zoeken! We zullen wachten.

Brand had nu ook zijn lamp ontstoken. Het schijnsel verlichtte den kelder tamelijk helder. Een meubelstuk was nergens te zien. De wanden waren volkomen glad naar het scheen, met uitzondering van den wand, waar langs de liftkooi gleed.

Want daar bevonden zich een paar sterke eikenhouten richels, die met bouten in den muur waren bevestigd en die ten doel hadden, de lift zonder al te veel schokken en zonder dat zij slingerde, in het goede spoor te houden. Keek men naar boven, dan zag men, op een hoogte van minstens vier meter, het vierhoekige gat, waar door de lift zooeven was verdwenen.

En dat was alles.

Na verloop van omstreeks vijf minuten zeide Brand ongeduldig:

— Waar blijft hij nu? Waarom komt hij niet beneden?

— Als hij niet komt, Brand, dan zal het wel zijn omdat hij niet kan! zeide Raffles kortaf.

— Niet kan? herhaalde Brand verschrikt. Maar weet je wel wat dat beteekent? Dat zou beteekenen Edward — dat wij onmogelijk dezen kelder zouden kunnen verlaten.

— Ik deel je vrees niet, Brand, het is, dunkt me, duidelijk, dat er nog een andere uitgang moet zijn. Wat zou het in 's hemelsnaam voor doel hebben, vanuit dat oude huis een lift te voeren naar dezen kelder, als men hem niet verlaten kan?

— Daar kun je gelijk in hebben — maar zie jij dan soms een deur?

— Ik zie er geen — maar dat beteekent nog niet dat zij er niet is! En al zou er geen deur zijn — dan is er toch allicht een valluik.

— De vloer is van groote tegelsteenen!

— Wat zou dat? Herinner je, Brand, dat wij in New-York een paar malen door luiken zijn afgedaald, bijna een meter in het vierkant, die met gewone straatklinkers waren geplaveid. Wij zijn al door ijzeren, houten, stalen luiken gegaan — ik zie niet in waarom er hier geen van tegelsteenen zou zijn. Maar om te beginnen zullen we wachten.

Nogmaals kropen vijf minuten traag voorbij.

Het was Brand alsof hij nooit iets anders meer zou hooren, dan het bonzend hameren van zijn eigen hart.

Want hij was bevreesd geworden. Hij ontveinsde het zichzelf niet — hij was bevreesd voor iets on tastbaars, onzichtbaars, dat op hem aandrong, dat grinnikte en den spot met hem dreef.

Eindelijk vroeg hij, en zijn stem klonk schor:

— Wat is er met Henderson? Waarom komt hij niet?

— Er zal iets met de lift gebeurd zijn! antwoordde Raffles kortaf.

— Hoe komen wij hier dan weg?

Raffles gaf geen antwoord. Zijn scherp oor meende op eenigen afstand een dof gerucht te hebben gehoord, waarvan hij den aard niet kende.

De klanken kregen hier zoo diep onder den grond ook een geheel andere beteekenis.

— Doe je lamp uit! beval hij zacht. —

De twee vrienden stonden in het donker. Na een paar minuten waren hun oogen aan de duisternis gewend.

En bijna tegelijk zagen zij in een der schijnbaar geheel gesloten wanden een uiterst fijn lichtkiertje, van den vloer tot de zoldering.

Raffles bedacht zich geen oogenblik. Hij stak den beitel in een smalle voeg, wrong hem heen en weer, en tot zijn verwondering ging de geheime schuifdeur gemakkelijker open dan hij had durven verwachten.

— Kom mede! fluisterde hij zachtjes. Wij moeten zien wat daarginds gebeurt! Er is daar ook zeker wel een andere uitweg, zooals ik dacht.

De beide mannen hadden ternauwernood een vijftal stappen gedaan in de donkere gang, waarin zij zich nu bevonden, of het rossige schijnsel doofde eensklaps uit.

Terzelfdertijd bewees een dof gerucht achter hun rug, dat de zware deur achter hen werd dichtgeschoven.

En nauwelijks was dit geluid in de diepte der aarde verklonken, of Brand hoorde iets, dat hem het klamme zweet deed uitbreken aan de slapen.

Het was een heel zacht, mekkerend lachje, dat lang aanhield, luider werd en eensklaps afbrak.

En het was Brand alsof hij eensklaps het lange, beenige gelaat zag van Dokter Wynne.

**Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten
bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak!**

HOOFDSTUK VI.

DE MARTELKELDER.

Ook Raffles moest het lachen hebben gehoord. Hij wendde het licht van zijn lamp haastig naar de plek vanwaar dat akelig geluid scheen te komen, maar hij kon volstrekt niets anders ontdekken dan de naakte wanden van de gang.

Was het misschien verbeelding geweest? Speelden hun gespannen zenuwen hem parten?

Hoe het zij — Raffles begreep dat zij tot iederen prijs verder moesten gaan. De terugweg was hun afgesneden. Hij wist nu dat zijn vijand met opzet de geheime deur een weinig had laten kieren, in de verwachting dat zijn slachtoffer dan wel zou trachten van dien eenigen uitweg uit den kelder gebruik te maken.

Ja zeker — slachtoffer! Want het leek wel onmogelijk thans nog een weg naar het licht te vinden. Deze gangen, deze onderaardsche vertrekken waren bewoond! en bewoond door doodsvijanden, die zijn komst als het ware verwacht — neen — haar zelfs voorbereid hadden, naar het scheen!

— Wij moeten voorwaarts, Brand! Er is niets aan te doen! En laten wij ons als moedige mannen gedragen! Wat drommel — wij zijn toch gewapend!

— In ieder geval ben ik van plan mijn kogels niet te verspillen! zeide Brand grimmig. Vooruit dus.

Zij liepen verder, dicht tegen elkander aan gedrukt, en hun lampen boven het hoofd houdend, teneinde de gang zoo ver mogelijk te verlichten.

Zij was vrij breed, zeker wel twee meter, en zoo hoog, dat zelfs Raffles met uitgestreken arm de zoldering niet kon bereiken.

Beiden hadden hun revolvers ter hand genomen, vast besloten om er zich van te bedienen, als hun leven bedreigd werd.

Voetje voor voetje gingen zij verder, uit vrees, dat plotseling verraderlijk de grond zich onder hun gewicht zou begeven. Plotseling geleek het, alsof er iets door de gang kwam aanstuiven. Als bij afspraak stonden zij tegelijkertijd klaar om te schieten.

Toen het fluitend geluid ophield, slaakte Brand een kreet.

Hij voelde zich met geweld voorover rukken, als door een onzichtbare macht.

Zijn revolver vloog hem uit de hand en zijn lamp viel op de steenen stuk. Zijn beide polsen

leken bijengesnoerd te worden door een sterk koord, dat hem tevens bijna wurgde en nu pas begreep hij, dat hij gelassood was. Hij poogde nog te schreeuwen en Raffles te waarschuwen, maar diens voeten waren zelf gekluisterd in een sterke lus van dun koord.

Een paar malen schoot Raffles op goed geluk zijn revolver af. Uit de duisternis klonk een luiden vloek en een kreet van pijn.

Vóór hij den trekker nogmaals had kunnen overhalen, werd hij gelijk door vier, vijf kerels besprongen.

Raffles was ongetwijfeld een der beste amateur-boksers van Engeland, en zeer waarschijnlijk zelfs de beste — maar om raak te kunnen slaan moet men kunnen zien waar de slagen neerkomen, en het was zoo goed als volkomen donker in deze gang.

Hij had slechts eenmaal de satisfactie dat zijn beukende vuist een oog dichtsloeg en toen gaf hij den nutteloozen tegenstand op. Aan ieder van zijn beenen hadden zich wel vier vuisten vastgeklauwd, twee andere mannen drukten met geweld zijn hoofd op de steenen, en een vijfde wrong hem de armen op den rug met een gemeenen, Japanschen worstelaarsgreep, die zijn beenderen zou hebben gebroken, als hij niet zoo verstandig ware geweest zijn verzet op te geven.

Het drong dadelijk tot hem door, en hij was er verheugd om, dat hij met touwen gebonden werd en niet met staaldraad of riemen.

Raffles had ervaring van boeien, en touw was altijd zijn geliefdkoosd bindmiddel geweest — althans wanneer het op hem zelf werd toegepast. Touw en ruwe steenen verdragen zich niet met elkander, touw, vooral wanneer het nieuw is, is rekbaar, touw kan men in brand steken met behulp van een kaars, een sigarenaansteker, ja zelfs van een dozijn lucifers.

Hij schikte zich dus in zijn lot en riep Brand in een vreemde taal iets toe, hetgeen den jongen noopte iedere poging tot verzet op te geven. Trouwens — de ongelukkige Brand was er slecht aan toe, want zijn keel was bijna dichtgesnoerd door een dun, maar zeer sterk koord.

Zoodra hij weer adem genoeg had om te kunnen spreken, riep hij uit:

— Ik wil Lagerhuis-lid worden, als wij niet te doen hebben met een stelletje Indische Thugs. Het

zijn worgers, op mijn woord!

— Zwijg, hond! werd hem uit de duisternis toegebeten. En verzet je niet langer — vooruit met hem, mannen, naar den Chef met hen!

Raffles en Brand werden vooruit geduwd. Het bleek dat men hun beenen had vrijgelaten en zij kwamen dus vrij snel vooruit.

Veel verder behoeften zij trouwens niet te gaau, de gang maakte plotseling een scherpe bocht, nog een tiental schreden, een zeer zware deur draaide langzaam om haar hengsels, en toen stonden zij in een vrij helder verlichte kelder, die voorzien was van moderne meubelen en het maakte een vreemden indruk, die dure clubfauteuils van kostbaar rundleder te zien staan naast de ruwe pilaren, die de zoldering droegen en ebbenhouten rooktafeltjes te zien geplaatst op den granieten vloer.

De kelder was vrij groot en misschien vroeger een wijnkelder geweest, hetgeen men zou kunnen afleiden uit haar geheelen bouw, en de diepe nissen, waarin in vroegere eeuwen wellicht de vaten vol kostelijke wijnen hadden gelegen. Er waren ook nog twee groote stellages te zien van zwaar eikenhout en in een hoek lag een oud okschouf, waaraan een paar duigen mankeerden. Aan de zoldering hingen vier elektrische lampen.

In een der clubfauteuils, op zijn doode gemak, met het eene been over het andere geslagen, en een sigaret tusschen de lippen, zat of liever lag Dokter Wynne.

Weliswaar droeg hij nu zijn witte pruik niet, maar Raffles en Brand herkenden hem toch onmiddellijk aan den vorm van zijn gelaat, en aan zijn stekende, zwarte oogen.

— Wel zoo — daar zijn mijn waarde vrienden! Goeden avond, Notaris Tompson, goeden avond, Notaris Harryman. Eigenlijk moest ik zeggen: goeden morgen, want de nacht is reeds ver gevorderd. Hebben de heeren wel meer last van slaapwandelen gehad?

Hij had onder het spreken zijn sigaret zelfs niet uit den mond genomen, en keek Raffles met een blik vol onbeschaamde minachting aan. Deze vergenoegde er zich mede, den gewaanden geneesheer strak aan te zien, zonder hem een antwoord waardig te keuren.

Dokter Wynne kneep zijn oogen bijna geheel dicht, fronste zijn ruige wenkbrauwen, stond toen eensklaps overeind, en het was alsof een stalen boog zich ontspande.

Hij kwam met de duimen in de armsgaten van zijn vest tot vlak voor Raffles staan, en beet hem toe:

— Het is soms heel onverstandig, mijnheer Tompson, naar ongeluksnummers te zoeken. Dat levert menigmaal de grootste onaangenaamheden op. Wat ging u numero 13 aan?

— Zijt gij het? vroeg Raffles, den ander plotseling vol in het gelaat ziende.

— Neen. Ik ben het werkelijk niet. Ik behoef u volstrekt niet te beliegen, — want dat zou tijd verliezen zijn. Er doen zich thans van die omstandigheden voor, nietwaar, waarin het er niets toe doet, of de tegenpartij ons al of niet kent. Ziet gij, het komt mij zoo voor, dat gij niet veel gelegenheid zult krijgen, aan de buitenwereld mededeeling te doen van uw bevinding. Neen — ik ben numero 13 niet. Ik ben slechts een nederig uitvoerder van zijn bevelen. En naar zijn wensch zal hier vannacht gehandeld worden. Ik wist dat numero 13 geniaal was — maar ik moet hem nog hebben onderschat. Ik kom er rond voor uit, ik betwijfelde of John Raffles waarlijk wel den moed zou hebben, reeds zoo spoedig zijn neus te steken in zaken die hem niet aangaan.

Raffles lette nauwelijks op hetgeen Wynne zeide. Hij keek om zich heen, en zag verscheidene gezichten, die hem wel zeer nauwkeurig bekend moesten zijn, want zij behoorden toe aan mannen, die hij zelf voor den rechter had gebracht en die hun aanwezigheid daar alleen maar te danken hadden aan de omstandigheid dat men hen wegens gebrek aan bewijs weer op vrije voeten had moeten stellen.

En dat zij dit niet vergeten hadden, bleek voldoende uit de uitdrukking op hun gelaat. Daarop was wraakzucht, woeste haat te lezen.

Wat Raffles echter meer verwonderde, dat was de tegenwoordigheid van Rita Nueva, de vriendin van Mike Doherty! De vrouw had omstreeks een week geleden terecht moeten staan, tegelijk met de andere bendeleden, en tegen haar waren zoo veel beschuldigingen ingebracht, de politie zocht haar zoo ijverig, dat haar proces nauwelijks vier dagen in beslag nam en zij, zooals de bladen bericht hadden, reeds gisteren naar de gevangenis zou worden overgebracht, om daar een gevangenisstraf van tien jaren te ondergaan.

Raffles liet zijn verbazing duidelijk op zijn gelaat lezen, want de vrouw kwam een stap nader en haar zwarte oogen fonkelden toen zij hem toebeet:

— Vandaag ik — morgen jij! Je ziet, dat ik goede vrienden heb, mijnheer Raffles, die mij wel weten te bevrijden! Ik wist bij voorbaat dat ik nooit door de gevangenispoort zou gaan! En knars nu maar met je tanden!

— Maar iets dergelijks ben ik volstrekt niet van plan, Madame! zeide Raffles. Dacht gij werkelijk dat ik mijn kostbaar gebit zou bederven om zulk een kleinigheid? Gij zijt vrij — welnu, des te beter voor U! De vraag is slechts, of die vrijheid nog lang zal duren! Misschien kan het den rechters tot een leering zijn, en zullen zij U den volgenden keer liever veroordeelen tot den strop! Ik ben in den grond van mijn hart overtuigd, dat gij dien dubbel en dwars verdiend hebt!

De vrouw kwam met gebalde vuisten op den weerloozen man toe, en wilde woedend tegen hem uitvaren, toen een scherpe, waarschuwend kreet van Wynne haar weerhield.

Zij wendde zich om, en de uitdrukking op het bleeke, beenige gelaat scheen haar zooveel vrees in te boezemen, dat zij ineenkromp als een geslagen hond.

— Je weet, dat ik niet van dergelijke scènes houd, Rita! zeide Wynne koeltjes. Ik wilde dat je een Lady bleef! Je bent vrij — door toedoen van numero 13 — laat je dat voldoende zijn! Wat er hier met dezen heer te bespreken valt, dat zal ik wel voor mijn rekening nemen!

Hij deed een trekje aan zijn cigaret, bekeek zijn nagels, dan weer vlogen zijn duistere blikken naar de gevangenen, en toen begon hij weer met zijn slepende stem, langs Raffles heen ziende:

— Wat mij verbaast, is, dat ik mij uw voorzichtigheid grooter had voorgesteld, en ook uw schrandrheid! Hebt ge mij dan in het geheel niet gewantrouwd?

— Van de vijfde seconde af! antwoordde Raffles bedaard. Dat was de seconde, toen ik zag dat je een pruik droeg, Wynne.

— En toch heb je dat huis betrokken?

— Natuurlijk! Ik wist dat ik bespionneerd werd, dat je dienstmeisje, dat ik daar nu in zulke fraaie kleederen zie staan, ons beloerde door een geheime schuif — maar ik moest nu eenmaal in dat huis zijn om hier te kunnen komen! Ik vermoed immers dat ik hier onder het huis no. 114 ben?

— Zoo is het! O — ik maak er geen geheim van! Je moogt nu gerust alles weten! Ik denk niet, dat je levend dezen kelder verlaat — en je vriend zal niets liever willen dan je vergezellen, denk ik.

— Ik heb nog nooit een levend mensch om iets gesmeekt, liet de trillende stem van Brand zich hooren, maar jouw smee ik nu, Wynne, om mij met hem te dooden!

— Een billijk verzoek, waaraan wij gaarne tegemoet komen, hernam Wynne, met een afschuwelijk lachje. Jouw dood is overigens voor ons

een zaak van ondergeschikt belang. We zouden je waarschijnlijk laten leven, als het niet noodzakelijk was dat wij het geheim van dit huis moesten bewaren. Het zou zonde zijn, deze vergaderzaal te moeten prijsgeven. Wat jullie helper betreft — die is gelukkig te dom om iets alleen te kunnen uitrichten. En daarenboven geloof ik niet, hoe sterk hij ook is, dat hij het zou kunnen opnemen tegen de zes mannetjes die wij op hem hebben afgestuurd. En nu ter zake — het is me bekend, John Raffles, dat anderen, wier namen ik niet wil noemen, tot twee of drie malen toe gepoogd hebben je zekere geheimen te ontrukken, waarvan de kennis hen tot meervoudige millionairs zou hebben gemaakt. Die pogingen zijn mislukt. Wat daarvan de oorzaak was — ik wil dit niet nader onderzoeken, maar ik denk dat die geleerde heeren het een weinig al te fraai wilden doen, een weinig al te moderne middelen hebben willen toepassen — wel, ik zelf ben maar een eenvoudig, ouderwetsch man! Ik zal je verbazen, Raffles, als ik je mededeel, dat ik veel liever rijd in een Victoria, door twee paarden getrokken, dan in een Rolls Royce. Sommigen noemen mij achterlijk — het zij zoo, ik ben daar trotsch op! Misschien vindt jij dat ook wel van de middelen die ik nu denk te gaan toepassen om je aan het spreken te krijgen. Je haalt je schouders op? Nu — misschien doe je dat over een kwartier niet meer. Want mijn middeltjes zijn wel zeer ouderwetsch, zeer eenvoudig, maar voor zoover ik weet uit de geschiedenis van vroegere jaren, heeft het nog nimmer gefaald! Ik behoef je zeker niet te zeggen wat ik van je wil weten

— Om 's hemelswil, bespaar me dat! Natuurlijk weet ik dat! Het begint langzamerhand afgezaagd te worden. Je wilt van mij weten waar ik mijn schatten bewaar?

— Zoo is het!

— Dan zal ik voor de zooveelste maal moeten zeggen, Wynne, dat je moeite tevergeefs zal zijn. Natuurlijk weet ik wat je van plan bent. Je wilt mij door martelingen dwingen om je de plekken aan te wijzen waar ik mijn goud, mijn diamanten, mijn kostbare papieren, de platte gronden van de kasteelen, die ik nog denk te brandschatten, heb verborgen.

— Ja, zoo iets verwacht ik! antwoordde Wynne, heel even met het hoofd knikkend.

— Dan zeg ik je nogmaals, dat je mij evengoed aanstonds een kogel door het hart kan schieten, wat — je denkt een man te kunnen dwingen tot iets wat hij niet wil doen, door zijn lichaam te martelen, terwijl hij martelingen aan de ziel door-

staan heeft, die geen mensch had kunnen verduren, als hij niet was beziel met mijn wilskracht, met mijn onwrikbaar voornemen, om te bereiken wat ik mij had voorgesteld? Ik lach om je martelingen, wat je dan ook mag hebben uitgedacht. En dwing mij nu niet meer tot dergelijke dramatische uitbarstingen — ik zou den indruk krijgen, alsof ik speelde voor een volle zaal toeschouwers, en dat bevalt mij niet.

Op het bleeke gelaat van Wynne was zelfs geen spier vertrokken.

Hij lachte nu maar eens en zei schouderop-halend:

— Dat heb ik nog eens een paar malen hooren zeggen, door anderen, op wie ik tot mijn leedwezen het middeltje moest toepassen, en na verloop van twee, drie minuten was hun weerstand gebroken. Nog nooit heb ik het beleefd, dat mijn methode, hoe eenvoudig ook in haar toepassing, gefaald heeft. Ik zou mij maar eens bedenken voor het te laat is. O, ik weet het wel — je bent verbazend knap, je hebt weten te ontsnappen op talloze wijzen, maar — je ziet dat wij hier met acht stevige mannen zijn, en als je hun zakken doorzocht, zou je daar het noodige materiaal vinden om iedere poging tot ontvluchting bij voorbaat onmogelijk te maken, zelfs al waren jij en je vriend niet stevig gebonden. En al kwam je uit dezen kelder — je zou den weg naar buiten niet weten te vinden! Ik zeg je, dat dit huis meer geheimen heeft dan waarvan jij nog hebt kunnen droomen. Wees dus niet zoo onverstandig, aan wonderen te gelooven. Je komt hier niet weg!

— Zeg me eens — Wynne, je zou mij na de marteling toch immers dooden?

Wynne gaf niet aanstonds antwoord. Hij keek Raffles doordringend aan en scheen te willen doorgronden, wat hij achter deze vraag moest zoeken, en welke houding hij nu moest aannemen. Toen bedacht hij dat een man allicht eerder bereid is toe te geven, wanneer hij weet, dat hij er het leven zal afbrengen, en hij zeide, terwijl zijn zwarte oogen weer op de oude, doellooze wijze rondwaalden:

— Dat, zou van je zelf afhangen, Raffles. Wanneer je bijvoorbeeld een plaats zoudt noemen waar jouw schatten zijn opgehoopt, die hier dichtbij is gelegen, dan zouden we ons kunnen overtuigen of je de waarheid spreekt, en als de opbrengst de moeite zou loonen, dan zouden wij misschien dit huis wel willen prijs geven, al is het ons ook van groote waarde.

Raffles keek hem onderzoekend aan, hij begreep dat de kerel loog, dat hij in ieder geval gedood

zou worden. Met een minachtend lachje haalde hij de schouders op, en zeide toen rustig:

— Beproof mijn weerstandsvermogen dan maar, Wynne!

Op dit oogenblik liet Brand een gebrul van smart en woede hooren en rukte woedend aan de touwen die hem bonden.

Toen schreeuwde hij met kracht:

— Zweer me, dat jullie hem vrij laat, en ik zal alles zeggen! Ik ken de plaatsen, ik weet waar het goud verborgen is! Maak nu zijn banden los, laat mij met eigen oogen zien, dat jullie hem in vrijheid stelt — ik zal alles zeggen en dan mogen jullie mij dooden, voor mijn part.

Er kwam een uitdrukking op het gelaat van Raffles, die Brand er nog zelden op gezien had, van dankbaarheid, van diepe ontroering en van neerslachtigheid tevens.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei toen met vaste stem:

— Ik verbied je, Charles, om een woord te zeggen! En als dat niet helpt, dan zweer ik je, dat ik niet zal heengaan, maar hier met je zal willen sterven. Je zoudt er dus volstrekt niets bij gewonnen hebben. Je zoudt alleen een groot fortuin in handen hebben gebracht van gewetenlooze schurken, die het alleen maar zouden misbruiken!

En op zachteren toon liet hij er op volgen:

— Ik dank je, Brand, ik dank je! Je hebt mij het sterven lichter gemaakt, door je aanbod.

Brand voelde hoe een brandend heete traan schroeiend in zijn ooghoeken opwelde en toen wendde hij zich af. Hij wilde niet dat Raffles het zag. Een doffe berusting maakte zich van hem meester. Hij wist dat redding hier nu wel onmogelijk was.

Wynne, die hen beiden aandachtig had gadeslagen, zeide rustig:

— Maak alles dan in orde! Ik ben waarlijk benieuwd, of deze man werkelijk zoo sterk is als men zegt. Of laat ik liever zeggen, zooals de legende verhaalt.

Waarschijnlijk was van tevoren reeds be-raamd wat er zou geschieden, want er werd nu een groote driepoot van ijzer in het midden van den kelder getrokken, die heel veel geleek op een van die eigenaardige kachels of „braséros”, zooals men die des winters aantreft op de terrassen der Parijsche café's. De bak van ijzeren vlechtwerk was volgestapeld met cokes, en droge houtspaanders. Onmiddellijk werd dit fornuis aangestoken, en aanstonds begonnen de kolen te gloeien.

Raffles keek rustig naar deze voorbereidselen en zeide toen met een kort lachje:

— Zoo — is dat de bedoeling! Maar waarde heer Wynne, daar pleegt ge plagiaat, want als ik me niet vergist handelde reeds in de Middeleeuwen op dezelfde wijze de Fransche „chauffeur”.

— Het mag dan plagiaat zijn, maar het is afdoende! grinnikte Wynne. Trekt hem laarzen en sokken uit, en bindt hem vast op de rolbank.

In een oogwenk had men Raffles van zijn schoenen ontdaan en van de fijne zijden sokken die hij droeg en wierp hem toen ruggelings neer op een houten bank, waarvan de vier pooten op kleine

wieltjes waren gezet. Hij werd daar met touwen op vastgesnoerd en toen werd de bank zoo dicht bij het kolencomfoor geschoven dat hij reeds aan zijn naakte voetzolen de schroeiing van de kleine lekkende vlammetjes voelde.

En nu pas stond Wynne op, kwam langzaam aanloopen en zeide met tergende bedaardheid:

— Ziezoo — en nu zullen wij eens zien of dit eenvoudige huismiddeltje niets uitwerkt. John Raffles, wil je mij zeggen waar je je schatten verborgen hebt?

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” sigaretten aan.

HOOFDSTUK VII.

TER ELFDER URE.

Henderson bleef rustig wachten op het naar boven komen van de lift, zooals hem gezegd was. Het kleine hokje kwam veel eerder weer naar boven dan hij eigenlijk verwacht had, en tot zijn niet geringe verbazing bleef de lift niet in de kamer stilstaan, maar zette zijn tocht naar boven voort.

Weinige tellen later hield het gesnor van de schijf op, en toen pruttelde Henderson voor zich heen:

— Wat is dat nu voor een grapje? Gaat dat ding nu naar boven? Hoe kom ik er dan in?

Hij wachte nog even, in de veronderstelling dat de lift wellicht weer zou dalen, maar toen alles stil bleef, gromde hij:

— Dan is er niets aan te doen, — dan zal ik wel naar den zolder moeten, en daar eens rondkijken, of ik den liftkoker niet vind. Naar den kelder gaan heeft geen doel, want de liftkoker loopt er heel zeker niet doorheen. Die is in het aangrenzende huis, en niet in het onze!

Henderson draaide den sleutel weer in het slot om, trad in de gang en liep de trap naar de derde verdieping op. Een oogenblik overwoog hij of hij hier niet de kamer zou binnengaan, die vlak boven

het werkvertrek was gelegen, evenals zijn slaapkamer, maar toen bedacht hij dat de lift hoogstwaarschijnlijk zoo hoog mogelijk was gegaan.

En weer klom hij hooger, tot hij de bovenste verdieping van het huis had bereikt.

Nu kwam nog de smalle zoldertrap, die door een stevige deur van het kleine portaal was afgesloten. Tot dusverre had Henderson zijn tocht half op de tast, half bij het schaarsche licht volbracht, dat door de portaalramen die op de binnenplaats uitkwamen naar binnendrong. Nu echter werd het zoo donker, dat hij juist besloot, zijn zaklantaarn te ontsteken, toen een licht gerucht hem daarvan nog een oogenblik weerhield.

Er had een trede van de oude trap gekraakt.

De reus stond dadelijk stil als uit steen gehouden, en luisterde met de grootste inspanning.

Het bleef nu echter doodstil. En toch was hij zeker dat hij zich niet bedrogen had, een trede van de smalle trap naar den zolder had stellig gekraakt onder een menschenvoet.

Henderson nam zijn zaklantaarn in de linkerhand en zijn rechter ging in zijn zak waarin hij zijn korten, met riet omvlochten knuppel van

gummi en lood bewaarde.

Hij bevestigde de lus ervan stevig om zijn pols en bromde toen zachtjes voor zich heen:

— Alle duivels, wat heeft dat nu te beteekenen? Die zaak is niet pluis! Wie loopt daar op den zolder? En waarom loopt iemand daar?

De eerste aandrift van Henderson was de trapdeur open te rukken, licht te maken en naar boven te stormen. Maar toen won zijn voorzichtigheid het. Hier moest met beleid te werk worden gegaan. Wie weet hoeveel kerels daarboven waren met schietwapens? En hoe vaak had Mylord hem niet onder het oog gebracht dat men met list menigmaal meer wint dan met geweld.

Het was daarboven natuurlijk stikdonker en als hij met een brandende lamp in de hand verscheen, dan kon men hem al heel gemakkelijk met een paar goed gerichte schoten vellen. Je hoefde alleen maar op de lamp te mikken.

En toen Henderson dit bedacht verscheen er een breede grijnslach op zijn gelaat. In de duisternis begon hij heel zachtjes te grinniken. Hij zou die schobbejakken daarboven toonen dat zij niet met den eersten den besten te doen hadden. Hij zou hen eens laten zien hoe slim hij was!

Hij begreep echter tevens dat hij snel moest handelen, want hij mocht er nu niet meer aan twijfelen, er was daar beneden iets niet in den haak — Mylord en Brand waren misschien in een valstrik gelokt en nu kwam alles op hem neer! Aan een James met een kogelgat in zijn borst hadden Mylord en mijnheer Brand natuurlijk niets. Dus voorzichtig zijn — en slim te werk gaan!

Henderson had het geheele huis reeds in den loop van den dag grondig doorzocht, niet alleen om dat Raffles hem dat geboden had, maar ook omdat zijn eigen kinderlijke nieuwsgierigheid hem daartoe had gebracht.

Hij wist dus dat er op het smalle portaaltje van die bovenste verdieping een openslaand venster was, waarboven zich een ouderwetsch hijschblok bevond. En omdat dat venster allerverschrikkelijkst piepte, had hij het dien eigen middag zorgvuldig geolied, en hij prees zichzelf nu voor die wel wat overdreven zorg. Hij berekende, dat hij, als hij op den benedenrand van dat raam ging staan, gemakkelijk het hijschblok zou kunnen bereiken, en zich van daar op het dak kon werken. Dan zou hij trachten het aangrenzende huis binnen te komen.

Want Brand had hem op een kleinen inspectie-tocht dien middag gewezen op de omstandigheid dat het aangrenzende, geheel gemoderniseerde huis met een brandgang in verbinding stond met dat, waarin hij zich nu bevond. Die gang was, zooals menigmaal pleegt te geschieden, slechts door een

zeer dun schot, met gips bestreken riet afgescheiden van den zolder waarop het verdachte geluid had geklonken.

Hij liet nu geen seconde meer verloren gaan, maar handelde onmiddellijk. Eerst ging hij het raam openen, zonder eenig leven te maken, toen opende hij de deur van de vlieringtrap, zooals iemand zou doen die volstrekt geen verdenking koestert, dus tamelijk luid, en liet haar toen op een kier staan.

Nu zouden zij daarboven toch zeker wel eenige minuten wachten alvorens te handelen, omdat zij niet konden weten wat het oponthoud te beteekenen had.

Daarop liep hij haastig weer op het raam toe, stapte op den lagen rand, en kon nu vrij gemakkelijk het hijschblok grijpen.

Het volgende oogenblik slingerde hij in de ruimte. Hij wist dat het hijschblok oud was en wrak, dat hij zijn leven in gevaar stelde, maar toch aarzelde hij geen oogenblik. Hij wist den dakrand te grijpen, trok zich op, met zijn voeten steun zoekend bij de ongelijke oppervlakte van den buitenmuur en bevond zich een oogenblik daarna op het schuine dak. Hij liet zich dadelijk afglijden naar het platte dak van het aangrenzende huis, dat met grind bedekt was, ontstak even zijn lamp en zag tot zijn groote vreugde, dat het zolderluik wagenwijd openstond.

Hij belichtte even den zolder, die zich daaronder bevond, en daalde toen langs het smalle trapje af, zoo vlug hij maar kon.

En dadelijk wees het licht van zijn lamp hem de plek, waar de branddoorgang was — een soort van gewelfd poortje, dichtgemaakt met riet en gips, nauwelijks een vinger dik, en dat onmiddellijk zou bezwijken voor een enkelen druk van zijn machtige schouders.

Hij wilde daar reeds toe overgaan, toen hij zich bedacht, zijn zakmes te voorschijn haalde, en met den kurketrekker heel gemakkelijk een kleine opening in het dunne schot wist te maken.

Hij doofde zijn lamp en bracht zijn oog voor de opening.

En wat hij zag deed hem zijn voorzichtigheid prijzen. De zolder daarnaast was volmaakt donker, maar toch drong er door het vrij groote zolder-raam voldoende licht van de maan naar binnen, om eenige donkere gedaanten te kunnen onderscheiden, geknield of in gebukte houding, die daar blijkbaar onbewegelijk op de loer lagen, en na eenige oogenblikken onderscheidde hij vijf of zes mannen, die met groote aandacht in de verkeerde richting keken, namelijk naar de smalle zoldertrap, waarlangs zij hun slachtoffer verwachtten!

Henderson grinnikte zachtjes voor zich heen. Hij meende wel, hier en daar een revolverbeslag te zien glinsteren, maar dat boezemde hem geen vrees in. Een groot gevaar bedreigde zijn meester en wogen honderd Hendersons niet op tegen dien eenen man dien hij verafgoodde?

Het volgende oogenblik vloog het dunne schot in gruzels, en de reus stapte door de afscheiding heen als door een circushoepel met vloeï bespannen.

Een paar malen zwaaide de verschrikkelijke knuppel op en neer, en kwam met een bonzend, dreunend geluid neer op de hersenpannen van een paar kerels, die zonder een kreet te slaken omronden en onbewegelijk bleven liggen.

Dit was zoo bliksemsnel gebeurd, dat de anderen ternauwernood begrepen hadden wat er eigenlijk geschiedde, toen de reus al als een verwoestende natuurramp tusschen hen in was.

Een hunner richtte zich op de knieën om, en hief brullend van woede een revolver naar hem op, maar een slag met den knots verbrijzelde hem den arm, en het wapen viel kletterend op den grond en werd onmiddellijk in den versten hoek geschopt.

Zwijgend veerden twee andere mannen overeind, en wierpen zich als panters op den reus, die ze van zich afschudde, zooals een buffel het den luipaard doet, die hem besprongen heeft. Een hunner had zijn mes weten te trekken, en hij stond op het punt, het Henderson in den borst te stooten, maar reeds had de reus hen beiden met een grimmig lachje achter in de nekken gevat, en hun hoofden zoo hardhandig met elkander in aanraking gebracht, dat zij een diepen zucht slaakten, en zich op hetzelfde oogenblik van de onaangenaamheden dezer wereld niets meer behoefden aan te trekken. Zij waren in een bewusteloosheid verzonken, waaruit zij pas vele uren later in de stevige cel van een politiebureau zouden ontwaken...

De zesde man was blijkbaar niet van strategische talenten ontbloot. Het was een klein en tenger ventje. Een paar malen had hij vruchteloos getracht hulp te bieden, maar hij was als een knikker van links naar rechts geworpen, door vriend en vijand en zoodra hij bemerkte, dat de veldslag ten gunste van den tegenstander zou worden beslist, koos hij de wijste partij, en trachtte zich naar een meer achterwaarts gelegen stelling te retireeren, hetgeen wil zeggen, dat hij langs den trap poogde te ontvluchten.

Maar hij was nog geen twee treden ver, of hij gevoelde een reusachtigen hand in zijn nekvel, en een vroolijke stem zei:

— Niet zoo vlug wegloopen, vadertje! Jij zit immers nog goed in elkaar? Geen ribben gebroken? Je hoofd nog op je romp? Prachtig! Luister jij

dan maar eens goed. Je moet weten, dat ik... twee heeren mis, die ik onmiddellijk moet terugvinden, en die hier ergens onder het huis zijn! Ik ben overtuigd dat jij precies weet waar ze zijn. Heb je vrouw en kinderen?

— Ik — ik ben vorige maand getrouwd! hakkelde de ongelukkige schorrig.

— Zou je het dan niet diep treurig vinden, dat die jonge vrouw al zoo gauw het woord weduwe op haar visitekaartje moest laten drukken?

— Een akelig denkbeeld! stemde het kleine mannetje bibberend toe.

— Nietwaar? En denk daarbij eens aan de hoogte van dit huis! Stel je eens voor dat ik je bij ongeluk uit dit raam liet vallen! Ongelukken liggen in een klein hoekje! Komaan vriend, wees verstandig, en help mij maar eens als een goede jongen. Waar is de lift?

— Naast het ingedrukte schot! Aan dat kleine toutje daar in den hoek trekken! zeide de kleine man, over al zijn leden bevend, en met den verschrikkelijken klauw nog altijd in de onmiddellijke nabijheid van zijn boordknoopje.

Henderson trok hem mee, zooals een kind het haar pop doet, vatte het touwtje in den hoek, en nauwelijks had hij daaraan getrokken, of een klein deel van het houten zolderschot klapte om, en dadelijk daarop trad hij met den kleinen man in het liftje, dat dadelijk gevaarlijk kraakte, verzette den wijzer, en daalde af, boven zijn hoofd een gezelschap achterlatend, dat zelfs niet in de gelegenheid was op de een of andere wijze zijn ontevredenheid over dezen gang van zaken te uiten.

Henderson was zoo verstandig zijn lantaarn aan te steken, want hij vertrouwde het kleine kereltje met zijn gemeene oogjes, maar half, en hij haalde verlicht adem toen de lift eindelijk op den bodem stiet, van een vrij grooten kelder.

De lift bleef ditmaal beneden, omdat er daarboven niemand meer in staat was een vinger te verroeren. Het was een even gelukkig als natuurlijk motief.

Henderson keek eens om zich heen en fluisterde toen grimmig, zijn gevangene heen en weer schuddend:

— Hoe kom ik hieruit? Ik zie hier nergens een deur. Gauw een beetje — of ik kraak je, zooals ik een amandel zou kraken. Denk om je lieve jonge vrouw, man! Wat zou ze zonder jou moeten beginnen?

Dit vroeg de kleine schurk zich misschien ook wel af, want hij zei doodsblijk:

— Steek een lemmet van je zakmes onder de liftstijl aan dezen kant! Die stijl loopt niet heemaal tot aan den grond door — tusschen den

onderkant en den bodem is een stiftje dat je met je mes naar je toe moet halen. Maar verraad me in 's hemelsnaam niet — de chef zou me vermoorden!

— Maar je gaat mee — je mocht me eens bedriegen.

Henderson droeg het ventje met zich mee, tot bij de lift, en daar moest hij hem een oogenblik loslaten, teneinde zijn zakmes te openen en een der lemmets onder een der stijlen te brengen, waartuschen het liftkooitje op en neer ging.

Daarbij bleef hij naar de voeten van den man naast hem kijken, en dat was een heel verstandige maatregel, want aan een plotselinge verschuiving van die voeten bemerkte hij, dat de man hem ging aanvallen. Bliksemsnel wendde hij zich om, juist bijtijds om een verraderlijke stoot, met het groote knipmes te ontgaan, dat nu met den punt in het hout van den stijl bleef steken. Zonder een woord te verliezen bracht Henderson het verraderlijke kereltje met den blooten vuist zulk een verschrikkelijken kaakslag toe, dat de ander tegen den grond ging, vier of vijfmaal over den kop buitelde, en toen te land kwam tegen den voet van den zijmuur, waar hij rustig bleef liggen, niet in staat om nog schade aan te richten.

Opnieuw stak Henderson zijn mes in de spleet, bewoog het even en het volgende oogenblik week de muur tegenover de lift en bood hem doorgang.

Met zijn geopend mes in de linkervuist en zijn knuppel in de rechter, liep hij toe op een zwak lichtschijnsel, sloeg een rechten hoek in een breeden gang om — en zou toen bijna nog alles be-

dorven hebben door haast te struikelen over een deurwachter! Maar voor deze man van zijn mate-looze verbazing bekomen was, had de knots van Henderson hem reeds het zwijgen opgelegd.

Hij rukte de deur open — en het volgende oogenblik was die kelder herschape in een soort van aardsche hel — want de reus ging bij die gelegenheid — men kan er de archieven van Scotland Yard gerust op naslaan — op een verschrikkelijke wijze te keer!

Twee bandieten schoten er het hachje bij in — en twee anderen konden pas een vol jaar later uit het gasthuis ontslagen worden, waarin zij onmiddellijk na hun arrestaties moesten worden opgenomen.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat Brand, wiens touwen onmiddellijk werden doorgesneden, hem al heel spoedig terzijde stond, en met een buitgemaakte revolver een paar van de lastigste tegenstanders buiten gevecht stelde.

Raffles, wiens zolen op een afschuwelijke wijze reeds geblakerd waren, maar die zich als een held had gedragen, werd aanstonds losgemaakt.

De twee vrouwen wisten te ontsnappen, hetgeen niet te verwonderen valt, maar ook Wynne ontsprong bij die gelegenheid den dans.

Een week later arresteerde de politie hem, juist toen hij zich ergens in een kleine Schotsche haven naar Frankrijk wilde inschepen.

Maar Numero 13 bleef onvindbaar, want wie of wat Wynne dan ook mocht zijn — hij verried den geheimzinnigen opdrachtgever door geen woord, door geen blik!

De volgende aflevering bevat:

De jacht op het onbekende

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigarettes.

10 Cigarettes.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885